

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

L. MEDINA

fremSAT den 16. februar 2023¹

Sag C-478/21 P

**China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products,
Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd,
Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd,
Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd,
Handan Qunshan Foundry Co. Ltd,
Heping Cast Co. Ltd Yi County,
Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd,
Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd,
Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory,
Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd**
mod

Europa-Kommissionen

procesdeltagere:

EJ Picardie,

Fondatel Lecomte,

Fonderies Dechaumont,

Fundiciones de Odena SA,

Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG,

Saint-Gobain Construction Products UK Ltd,

Saint-Gobain PAM Canalisation,

Ulefos Oy

»Appel – dumping – import af visse varer af støbejern med oprindelse i Folkerepublikken Kina – endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told – annullationssøgsmål – formaliteten – sammenslutning, der omfatter eksporterende producenter af den pågældende vare – søgsmålskompetence – individuelt berørt – sammenslutning, der repræsenterer eksportører, som handler på egne vegne og på vegne af sine medlemmer – forordning (EU) 2016/1036 – artikel 5, stk. 10 og 11 – interesserede parter – repræsentativ sammenslutning af eksportører – handelsstands- eller brancheforening – foreningsfrihed – statslig kontrol og indgriben – repræsentativitet – bevis – artikel 3, stk. 2, 3, 5 og 6 – skade – positivt bevismateriale – Eurostats data – tilpasning og

¹ – Originalsprog: engelsk.

ekstrapolering af data – rimelig antagelse – rimelig slutning – beregningen af EU-erhvervsgrenens rentabilitet – produktionsomkostninger og koncerninterne priser – artikel 20 – ret til forsvar – aktindsigt – fortrolige oplysninger«)

Indhold

I.	Indledning	3
II.	Retsforskrifter	4
	A. EU-retten	4
	B. WTO-reglerne	6
III.	Faktiske omstændigheder og den omtvistede forordning	7
IV.	Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom	8
V.	Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande	8
VI.	Bedømmelse af appellen	9
	A. Spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålet i første instans kunne antages til realitetsbehandling	9
	1. Den første formalitetsindsigelse for så vidt som annullationssøgsmålet blev anlagt af CCCME i eget navn	10
	a) Indledende bemærkninger	11
	b) Det almindelige kriterium vedrørende erhvervssammenslutningers søgsmålskompetence i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF	12
	c) Den status, som Kommissionen indrømmede under antidumpingproceduren ...	12
	d) Interesseret part og/eller repræsentativ sammenslutning	14
	1) Begrebet interesseret part	14
	2) Begrebet repræsentativ sammenslutning af eksportører	15
	i) Begrebet handelsstands- eller brancheforening	16
	– De almindelige kriterier	16
	– Forholdet til begrebet foreningsfrihed	18
	– Sammenslutningens vedtægter	19
	– Selvstændighed over for statslige indgreb	20

– Foreløbig konklusion	22
ii) Medlemmerne er producenter, eksportører eller importører af den vare, der er genstand for undersøgelsen	22
2. Den anden formalitetsindsigelse for så vidt som søgsmålet blev anlagt af CCCME på vegne af medlemmerne	24
3. Den tredje formalitetsindsigelse for så vidt som søgsmålet blev anlagt af appellanter, som ikke er repræsenteret af CCCME	28
B. Om det første appelanbringendes første led	30
1. De referenceoplysninger, der er lagt til grund	31
2. Afvisning af alternative oplysninger	35
C. Om det andet appelanbringende	36
D. Om det femte appelanbringende	39
1. Det første led	39
2. Det andet led	46
3. Det tredje led	50
VII. Sagsomkostninger	52
VIII. Forslag til afgørelse	53

I. Indledning

1. China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (herefter »CCCME«) er en sammenslutning i henhold til kinesisk ret, hvis medlemmer omfatter kinesiske eksporterende producenter af visse varer af jern.

2. Med denne appel har CCCME og ni andre appellanter, som er producenter af varer af støbejern med oprindelse i Folkerepublikken Kina (herefter samlet »appellanterne«), nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver dom af 19. maj 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products mod Kommissionen (herefter »den appellerede dom«)². Ved denne dom frifandt Retten Kommissionen i appellanternes søgsmål anlagt med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/140 (herefter »den omtvistede forordning«)³ om indførelse af en antidumpingtold på importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Kina. Disse varer er hovedsageligt brønddæksler.

² – T-254/18 (EU:T:2021:278). De ni øvrige appellanter fremgår af bilag I til denne dom og er også medlemmer af CCCME.

³ – Kommissionens gennemførelsesforordning af 29.1.2018 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om afslutning af undersøgelsen af importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Indien (EUT 2018, L 25, s. 6).

3. Denne appel rejser en række problemstillinger, hvoraf tre muligvis er vigtigere end resten. Den første problemstilling er af processuel karakter. Det er første gang, at CCCME har anfægtet en antidumpingforordning. Nærværende sag rejser således en problemstilling med hensyn til begrebet »individuel og umiddelbart berørt« i forhold til en erhvervs sammenslutning, hvis medlemmer samarbejdede under dumpingproceduren, som ifølge Europa-Kommissionen repræsenterer Kina. Den rejser ligeledes spørgsmålet om definitionen af en repræsentativ sammenslutning af eksportører i medfør af forordning (EU) 2016/1036 (herefter »grundforordningen«)⁴. Domstolen må derfor fastlægge betingelserne for, at en sådan sammenslutning kan anlægge et annulationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF i eget navn og på vegne af sine medlemmer.

4. Den anden problemstilling vedrører realiteten. Den angår reglerne for at fastslå, at EU-erhvervsgrenen er blevet påført en skade. Appellanterne har anfægtet Kommissionens ekstrapoleringer og tilpasninger af Eurostats data⁵ med henblik på konstateringen af denne skade. Domstolen skal derfor definere de krav, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5, hvorefter konstateringen af skade skal baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse.

5. Den tredje problemstilling vedrører de proceduremæssige regler for den administrative procedure og navnlig Kommissionens oplysningspligt.

II. Retsforskrifter

A. EU-retten

6. Grundforordningens artikel 3 med overskriften »Konstatering af skade« bestemmer følgende:

»1. I denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Unionen, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Unionen eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse af:

a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Unionen, og

b) denne indførsels følger virkninger for den pågældende erhvervsgren i Unionen.

3. Med hensyn til omfanget af dumpingimporten fastslås det, om der har været tale om en betydelig stigning i dumpingimporten enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Unionen. Hvad angår dumpingimportens virkning på priserne, tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Unionen, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket

⁴ – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).

⁵ – Data fra en Europæiske Unions Statistiske Kontor (Eurostat).

betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

[...]

5. Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Unionen skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation [...]

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i denne forordning. Dette indebærer navnlig en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Unionen, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.

[...]«

7. Grundforordningens artikel 5, stk. 10 og 11, fastsætter:

»10. I meddelelsen om indledning af en procedure gives der underretning om indledning af en undersøgelse, og det oplyses, hvilken vare og hvilke lande der er tale om, der gives et sammendrag af de modtagne oplysninger, og det fastsættes, at alle relevante oplysninger skal meddeles Kommissionen.

Endvidere fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger, hvis der som led i undersøgelsen skal tages hensyn til sådanne synspunkter og oplysninger; endelig fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan anmode om at blive hørt af Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 5.

11. Kommissionen underretter de eksportører, importører og repræsentative sammenslutninger af eksportører eller importører, som den ved er berørt af sagen, samt repræsentanter for eksportlandet og klagerne om indledningen af proceduren, og under behørig hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger stiller den den fulde ordlyd af den skriftlige klage, den har modtaget i henhold til stk. 1, til rådighed for de kendte eksportører og for myndighederne i eksportlandet, og på anmodning også for andre involverede berørte parter. Er der tale om et særlig stort antal eksportører, kan den fulde ordlyd af den skriftlige klage i stedet blot stilles til rådighed for myndighederne i eksportlandet eller for den relevante erhvervssammenslutning.«

8. Grundforordningens artikel 6, stk. 7, har følgende ordlyd:

»De klagere, importører og eksportører samt deres repræsentative sammenslutninger, brugere og forbrugerorganisationer, som har givet sig til kende i henhold til artikel 5, stk. 10, samt repræsentanterne for eksportlandet kan på skriftlig anmodning få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, i modsætning til interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Unionen eller dets medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for fremlæggelsen af deres sag, at de ikke er fortrolige som omhandlet i artikel 19, og at de anvendes som led i undersøgelsen.

De pågældende parter kan meddele deres syn på sådanne oplysninger, og der skal tages hensyn til deres bemærkninger i det omfang, de er tilstrækkeligt dokumenteret i svaret.«

9. Grundforordningens artikel 19, stk. 1-3, med overskriften »Fortrolighed« bestemmer følgende:

»1. Oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige (f.eks. fordi fremlæggelsen heraf ville give en konkurrent en væsentlig konkurrencemæssig fordel eller være til betydelig skade for den, der afgiver oplysningerne, eller for den, fra hvem den, der afgiver oplysningerne, modtog oplysningerne), eller som er stillet til rådighed på et fortroligt grundlag af parter i en undersøgelse, skal, når ønsket herom er berettiget, behandles fortroligt af myndighederne.

2. Berørte parter, som afgiver fortrolige oplysninger, kan afkræves ikke-fortrolige sammendrag heraf. Disse sammendrag skal være tilstrækkeligt detaljerede til at sikre en rimelig forståelse af de fortrolige oplysningers egentlige indhold. Under særlige omstændigheder kan de pågældende parter tilkendegive, at det ikke er muligt at udarbejde et sammendrag af oplysningerne. Under sådanne særlige omstændigheder skal der afgives en erklæring med en begrundelse for, hvorfor det ikke er muligt at udarbejde et sammendrag.

3. Anses en anmodning om fortrolig behandling ikke for berettiget, og er den, der meddeler oplysningerne, enten ikke rede til at stille oplysningerne til rådighed eller til at tillade, at de fremlægges i generaliseret form eller i sammendrag, kan disse oplysninger lades ude af betragtning, medmindre det på relevant grundlag og passende måde kan godtgøres, at oplysningerne er korrekte. Anmodninger om fortrolig behandling af oplysninger må ikke afvises på et utilstrækkeligt grundlag.«

10. Grundforordningens artikel 20, stk. 1 og 2, er affattet således:

»1. Klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet kan anmode om fremlæggelse af de nærmere oplysninger, der ligger til grund for de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der er indført midlertidige foranstaltninger. Anmodninger om en sådan fremlæggelse af oplysninger indgives skriftligt umiddelbart efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger, og fremlæggelse af oplysningerne finder sted skriftligt hurtigst muligt herefter.

2. De parter, der er nævnt i stk. 1, kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger eller afslutning af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger, idet der lægges særlig vægt på at fremlægge sådanne kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger.«

B. WTO-reglerne

11. Aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (GATT)⁶ (herefter »1994-antidumpingaftalen«) er indeholdt i bilag 1A til overenskomst om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF⁷.

⁶ – EFT 1994, L 336, s. 103.

⁷ – Afgørelse af 22.12.1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT 1994, L 336, s. 1).

12. 1994-antidumpingaftalens artikel 6.1.3 med overskriften »Bevismateriale« fastsætter følgende:

»Så snart en undersøgelse er indledt, meddeler myndighederne de kendte eksportører [...] og det eksporterende medlems myndigheder den fulde ordlyd af den skriftlige anmodning, de har modtaget i henhold til artikel 5, stk. 1, og de videregiver den på anmodning til andre interesserede parter, der er berørt af undersøgelsen. Der tages behørigt hensyn til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger, som fastsat i stk. 5.«

13. Denne artikel indeholder en fodnote, hvoraf fremgår, at »[o]mfatter undersøgelsen et særligt stort antal eksportører, bør den fulde ordlyd af den skriftlige anmodning [...] i stedet blot meddeles det eksporterende medlems myndigheder eller den relevante brancheforening«.

14. 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11 har følgende ordlyd:

»I denne aftale forstås ved »interesseret part«:

- i) en eksportør, en udenlandsk producent eller en importør af en vare, der er omfattet af en undersøgelse, eller en handelsstands- eller brancheforening, hvis flertal af medlemmer er producenter, eksportører eller importører af en sådan vare
- ii) regeringen for det eksporterende medlem, og
- iii) en producent af samme vare i det importerende medlems område eller en handelsstands- eller brancheforening, hvis flertal af medlemmer producerer samme vare i det importerende medlems område.«

III. Faktiske omstændigheder og den omtvistede forordning

15. Baggrunden for tvisten er anført af Retten i den appellerede doms præmis 1-9 og kan med henblik på nærværende sag sammenfattes som følger.

16. Den 31. oktober 2016 modtog Kommissionen en klage i henhold til grundforordningens artikel 5 med henblik på indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Kina og Republikken Indien. Denne klage blev indgivet af syv producenter i Den Europæiske Union⁸.

17. Ved meddelelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 10. december 2016⁹ indledte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende den pågældende import.

18. Den vare, der var genstand for undersøgelsen, er »visse varer af gråt støbejern med flagegrafit («gråt støbejern« eller »gråjern«) eller støbejern med kuglegrafit («duktilt støbejern«) samt dele deraf[, idet] [d]isse artikler er af en art, der anvendes til at: – dække systemer på og under jordoverfladen, og/eller åbninger til systemer på og under jordoverfladen, samt at – give adgang til systemer på og under jordoverfladen, og/eller levere udsyn til systemer på og under jordoverfladen« (herefter »den pågældende vare«).

⁸ – Jf. listen i den appellerede doms præmis 2.

⁹ – EUT 2016, C 461, s. 22.

19. Undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. oktober 2015 til den 30. september 2016 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af udviklingstendenser med relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2013 frem til udgangen af undersøgelsesperioden (herefter »den betragtede periode«).

20. Den 16. august 2017 vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2017/1480 (herefter »den midlertidige forordning«)¹⁰.

21. Efter antidumpingproceduren vedtog Kommissionen den 29. januar 2018 den omtvistede forordning.

22. CCCME deltog i den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning. De øvrige juridiske personer er de ni ovennævnte kinesiske eksporterende producenter, hvoraf Kommissionen udtog to til den stikprøve af de kinesiske eksporterende producenter, som blev anvendt med henblik på undersøgelsen.

IV. Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

23. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. april 2018 anlagde appellanterne sag med påstand om annullation af den omtvistede forordning. For Retten fremsatte CCCME seks anbringender til støtte for søgsmålet. Kommissionen bestred såvel formaliteten som realiteten ved dette søgsmål.

24. Ved kendelse af 24. oktober 2018 gav formanden for Rettens Første Afdeling EJ Picardie og de øvrige juridiske personer¹¹ (herefter »intervenienterne«) tilladelse til intervention.

25. I den appellerede dom behandlede Retten først Kommissionens argumenter om formaliteten vedrørende CCCME's søgsmål. Retten fastslog, at søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, for det første for så vidt som det var anlagt af CCCME i eget navn for at sikre beskyttelsen af denne sammenslutnings proceduremæssige rettigheder, for det andet for så vidt som søgsmålet var anlagt af CCCME på vegne af de 19 medlemmer, som denne havde identificeret, og for det tredje for så vidt som søgsmålet var anlagt af de øvrige juridiske personer, hvis navne fremgår af bilag I til den appellerede dom.

26. Med hensyn til realiteten forkastede Retten samtlige seks anbringender, som CCCME havde fremsat, og frifandt følgelig Kommissionen i det hele.

V. Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

27. Denne appel er iværksat af CCCME i eget navn og på vegne af sine medlemmer samt af de øvrige appellanter, som ikke er repræsenteret af CCCME.

¹⁰ – Gennemførelsesforordning om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Kina (EUT 2017, L 211, s. 14).

¹¹ – Listen over de syv juridiske personer fremgår af bilag II til den appellerede dom.

28. Appellanterne har for Domstolen nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, at de gives medhold i deres påstande nedlagt for Retten, at den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører CCCME, de enkelte virksomheder og de berørte medlemmer, at Kommissionen tilpligtes at betale appellanternes omkostninger for Retten og i appelsagen, og at intervenienterne tilpligtes at bære deres egne omkostninger.

29. Kommissionen har for Domstolen nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, for så vidt som søgsmålet i første instans blev antaget til realitetsbehandling, at søgsmålet for Retten afvises, at appellen forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne for Retten og i appelsagen.

30. Intervenienterne har for Domstolen nedlagt påstand om, at appellen forkastes i det hele, at CCCME ikke kan være en repræsentativ sammenslutning som omhandlet i grundforordningen, og at appellanterne tilpligtes at betale modparternes omkostninger.

31. Domstolen har stillet parterne en række skriftlige spørgsmål med henblik på skriftlig besvarelse. Parterne har indgivet deres svar den 29. august 2022. Alle ovennævnte parter har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet ved Domstolen den 5. oktober 2022. I retsmødet er parterne blevet anmodet om at koncentrere deres mundtlige argumenter om problemstillingen med hensyn til formaliteten, det første appelanbringendes første led samt det andet og det femte appelanbringende, til hvilke dette forslag til afgørelse er afgrænset i overensstemmelse med Domstolens anmodning.

VI. Bedømmelse af appellen

32. For det første vil jeg undersøge Kommissionen og intervenienternes anbringende om, at Retten begik en fejl ved at fastslå, at annulationsøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling (del A). Dernæst vil jeg behandle de to appelanbringender, der vedrører konstateringen af skade. Jeg indleder analysen af det første appelanbringendes første led med hensyn til importmængden (del B). Dernæst vil jeg undersøge problemstillingen om positivt bevismateriale, som er fremsat som led i det andet appelanbringende (del C). Endelig vil jeg undersøge det femte appelanbringende vedrørende overholdelsen af de interesserede parters ret til forsvar og Kommissionens forpligtelse til at videregive oplysninger til disse parter (del D).

A. Spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålet i første instans kunne antages til realitetsbehandling

33. I svarskriftet har Kommissionen anført, at Retten begik en retlig fejl ved at antage søgsmålet til realitetsbehandling.

34. Det skal for det første erindres, at det følger af artikel 263, stk. 4, TEUF, at enhver fysisk eller juridisk person på det grundlag, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 2, kan indbringe klage med henblik på prøvelse af bl.a. retsakter, der berører denne umiddelbart og individuelt. S sammenslutningers, og navnlig erhvervs sammenslutningers, ret til at anlægge annulationsøgsmål for Retten, udspringer af borgernes ret til at anlægge sådanne søgsmål i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF.

35. Det følger af retspraksis, at søgsmål anlagt af en sammenslutning kan antages til realitetsbehandling i tre nærmere fastlagte situationer, nemlig for det første, når sammenslutningen repræsenterer interesser hos virksomheder, som ville have ret til at anlægge søgsmål, og som dermed selv har søgsmålskompetence, for det andet, når sammenslutningen er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig fordi dens forhandlerposition er blevet berørt ved den retsakt, som påstås annulleret, og, for det tredje, når en retsforordning udtrykkeligt indrømmer den en række proceduremæssige rettigheder¹².

36. I den foreliggende sag har Kommissionen fremsat en formalitetsindsigelse i forhold til det første og det tredje tilfælde. Den første formalitetsindsigelse vedrører det tilfælde, hvor en erhvervs sammenslutning anlægger søgsmål i eget navn, fordi den selv har interesse heri (afsnit 1), og den anden formalitetsindsigelse vedrører muligheden for at antage søgsmål til realitetsbehandling anlagt af erhvervs sammenslutninger på vegne af medlemmer, der har selvstændig søgsmålskompetence (afsnit 2). Desuden har Kommissionen bestridt gyldigheden af det mandat, som er afgivet af de juridiske personer, hvilket er genstand for den tredje formalitetsindsigelse (afsnit 3).

1. Den første formalitetsindsigelse for så vidt som annullationssøgsmålet blev anlagt af CCCME i eget navn

37. Kommissionen har, støttet af intervenienterne, gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 52-75, idet den fastslog, at anerkendelsen af CCCME som en repræsentativ sammenslutning af eksportører under den administrative procedure var tilstrækkelig til at godtgøre, at sammenslutningen var individuelt og umiddelbart berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF. Spørgsmålet om, hvorvidt en enhed har proceduremæssige rettigheder i en given administrativ procedure, bestemmes af de lovgivningsmæssige regler, som EU-lovgiver har vedtaget, og ikke af en administrativ myndigheds afgørelse, hvorved disse regler tilsidesættes. Retten foretog ikke sin egen vurdering af, om CCCME objektivt set opfyldte alle de fornødne betingelser i henhold til grundforordningen for at være en repræsentativ sammenslutning af eksportører. I sin besvarelse af Domstolens spørgsmål har Kommissionen lagt stor vægt på, at begrebet »erhvervs sammenslutning« i grundforordningens forstand skal fortolkes i lyset af artikel 12, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og den tilsvarende artikel 11, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«).

38. Kommissionen og intervenienterne har gjort gældende, at CCCME ikke er en sammenslutning, der repræsenterer de eksporterende producenter, eftersom denne sammenslutning handlede under tilsyn, forvaltning og forretningsmæssige instruktion fra de berørte ministerier i Kina. Intervenienterne har anført, at CCCME ikke blot modtager instrukser fra staten, men handler på statens vegne som led i tilrettelæggelsen af de eksporterende producenters forretningsmæssige aktiviteter og som led i den statslige kontrol med konkurrencen på det nationale marked og eksportmarkedet.

¹² – Jf. kendelse af 30.9.1997, Federolio mod Kommissionen (T-122/96, EU:T:1997:142, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis), og af 28.6.2005, FederDoc m.fl. mod Kommissionen (T-170/04, EU:T:2005:257, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis). Jf. ligeledes dom af 15.1.2013, Aiscat mod Kommissionen (T-182/10, EU:T:2013:9, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

39. CCCME har gjort gældende, at den er en repræsentativ sammenslutning af eksportører som omhandlet i grundforordningen og således er en interesseret part. CCCME har anført, at sammenslutningen af de grunde, som Retten anførte i den appellerede dom, er umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede forordning. CCCME har navnlig fremhævet, at Kommissionen anså sammenslutningen for en interesseret part i såvel den undersøgelse, der førte til den omtvistede forordning, som i tidligere undersøgelser. I retsmødet har CCCME tilføjet, at Kommissionen under undersøgelsen og ikke under den retslige procedure skulle kontrollere, om denne enhed er en interesseret part. Denne sammenslutning har ligeledes anført, at chartrets artikel 12 og EMRK's artikel 11 ikke er relevante med henblik på nærværende sag.

a) Indledende bemærkninger

40. Jeg skal indledningsvis påpege, at Retten undersøgte CCCME's søgsmålskompetence i den appellerede doms præmis 46-76 og forkastede Kommissionens formalitetsindsigelse. For det første fastslog Retten, at CCCME var individuelt berørt af den omtvistede forordning, eftersom Kommissionen havde anset CCCME for at være en interesseret part i grundforordningens forstand og dermed havde indrømmet sammenslutningen proceduremæssige rettigheder under den procedure, der førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning (herefter »antidumpingproceduren«). Retten forkastede desuden Kommissionens argument om, at CCCME ikke kunne anses for at være en interesseret part i grundforordningens forstand, men alene som en repræsentativ part. For det andet fastslog Retten, at CCCME var umiddelbart berørt, eftersom sammenslutningen alene kunne sikre overholdelsen af sine proceduremæssige rettigheder, hvis den fik lejlighed til at anfægte den omtvistede forordning.

41. Jeg påpeger i denne henseende, at det fremgår af artikel 263, stk. 4, TEUF, at der for at afgøre, om juridiske personer som CCCME kan anlægge søgsmål i eget navn, skal foretages en undersøgelse af, om disse personer for det første har søgsmålskompetence og for det andet søgsmålsinteresse¹³. Hvad nærmere bestemt angår det andet krav, som ikke er anfægtet som led i denne appel¹⁴, erindrer jeg om, at Retten i den appellerede doms præmis 78 og 79 fastslog, at en annullation af den omtvistede forordning ville pålægge Kommissionen at genåbne antidumpingproceduren og at give CCCME mulighed for at indtræde i proceduren ved at indhente denne sammenslutnings bemærkninger i overensstemmelse med grundforordningen. Eftersom en annullation kan have sådanne følger, kan den have retsvirkninger for CCCME, der handler i eget navn. Såfremt CCCME's proceduremæssige rettigheder var blevet tilsidesat, ville det med andre ord have påvirket resultatet af antidumpingundersøgelserne, og denne sammenslutning har således en interesse i at påberåbe sig en sådan tilsidesættelse. Sammenslutningens interesse i at anlægge sag for Retten *i eget navn* er følgelig at beskytte sine proceduremæssige rettigheder.

¹³ – Jf. i denne retning dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen (C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

¹⁴ – Jeg skal påpege, at Kommissionen har anfægtet den appellerede doms præmis 52-70, som vedrører kravet om at være individuelt berørt, samt konstateringen i denne doms præmis 71-75 om, at sammenslutningen var umiddelbart berørt.

b) Det almindelige kriterium vedrørende erhvervssammenslutningers søgsmålskompetence i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF

42. Det skal indledningsvis erindres, at reglerne for juridiske personers søgsmålskompetence med henblik på at anfægte en EU-retsakt er fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF. I den foreliggende sag skal det andet tilfælde, hvorefter en sag kan anlægges, hvis sammenslutningerne er umiddelbart eller individuelt berørt af retsakten, undersøges¹⁵.

43. For af afgøre, om CCCME har søgsmålskompetence i den foreliggende sag som følge af den omtvistede retsakts indvirkning *i sit eget navn* som sammenslutning, følger det af fast retspraksis, at andre personer end en afgørelses adressater kun kan anføre, at de berøres individuelt, hvis denne afgørelse bl.a. rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten¹⁶.

44. I nærværende sag er det efter min opfattelse indlysende, at pålæggelsen af antidumpingtold ikke ændrede CCCME's individuelle retsstilling, eftersom denne enhed ikke skal betale denne told¹⁷. Den omstændighed, at en person deltager i den proces, som fører til vedtagelsen af en EU-retsakt, individualiserer imidlertid denne person i forhold til den pågældende retsakt, som har bindende retsvirkninger for denne person, når gældende EU-lovgivning tillægger vedkommende visse proceduremæssige garantier¹⁸. Den præcise rækkevidde af CCCME's søgsmål i eget navn afhænger således af enhedens retsstilling som fastlagt i EU-retten med henblik på beskyttelsen af de berettigede interesser, som denne enhed er indrømmet¹⁹.

c) Den status, som Kommissionen indrømmede under antidumpingproceduren

45. Retten fastslog, at Kommissionen anså CCCME for at være en interesseret part, som skulle indrømmes de proceduremæssige rettigheder, der er fastsat i grundforordningen, under hele den administrative procedure. I den appellerede doms præmis 53-57 foretog Retten en række konstateringer, hvorefter Kommissionen havde indrømmet CCCME ret til at deltage i to høringer, der var blevet afholdt som led i undersøgelsen, som fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 5. Retten anførte ligeledes, at Kommissionen havde givet CCCME tilladelse til indsigt i oplysningerne i undersøgelsen i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 7, og at denne institution efterfølgende havde tilsendt CCCME sine foreløbige konklusioner i medfør af grundforordningens artikel 20, stk. 1, hvortil CCCME fremsatte skriftlige bemærkninger. Retten fremhævede desuden, at CCCME i overensstemmelse med grundforordningens artikel 20, stk. 2, modtog de endelige konklusioner, hvorefter Kommissionen påtænkte at anbefale indførelsen af

¹⁵ – I medfør af det første tilfælde er den anfægtede retsakt specifikt rettet til den pågældende person, og i det tredje tilfælde kan personen anlægge sag til prøvelse af regelfastsættende retsakter, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, hvis retsakten berører vedkommende umiddelbart, hvilket tydeligvis ikke er tilfældet i denne sag, eftersom der ikke er gennemførelsesforanstaltninger i forhold til CCCME.

¹⁶ – Jf. i denne retning dom af 15.7.1963, Plaumann mod Kommissionen (25/62, EU:C:1963:17), og af 28.4.2015, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen (C-456/13 P, EU:C:2015:284, præmis 63).

¹⁷ – Jf. i denne retning dom af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 105).

¹⁸ – Jf. i denne retning dom af 4.10.1983, Fediol mod Kommissionen (191/82, EU:C:1983:259, præmis 31), og af 17.1.2002, Rica Foods mod Kommissionen (T-47/00, EU:T:2002:7, præmis 55), samt kendelse af 14.12.2005, Arizona Chemical m.fl. mod Kommissionen (T-369/03, EU:T:2005:458, præmis 72).

¹⁹ – Jf. i denne retning dom af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 107 og den deri nævnte retspraksis).

endelige foranstaltninger. På grundlag af disse konstateringer fastslog Retten, at CCCME i dette konkrete tilfælde opfyldte kravene for at blive anset for individuelt berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

46. Jeg mener, at denne analyse tager udgangspunkt i Rettens slutning om, at Kommissionen havde begået en fejl under den administrative procedure ved at indrømme CCCME status som interesseret part og de proceduremæssige rettigheder, som er afledt af denne status. Selv om Kommissionen ikke har bestridt denne fejl²⁰, skal jeg påpege, at Retten ikke tog stilling til, om fejlen var godtgjort²¹. I den appellerede doms præmis 68 baserede Retten sig derimod på Kommissionens egen kvalificering af CCCME som interesseret part, idet den navnlig citerede 25. betragtning til den omtvistede forordning, hvori Kommissionen lagde til grund, at CCCME måtte anses for en interesseret part, der bl.a. repræsenterede den kinesiske støbejernsindustri.

47. Det følger imidlertid af retspraksis om artikel 263, stk. 4, TEUF, at den omstændighed, at en person på den ene eller anden måde deltager i den proces, som fører til vedtagelsen af en EU-retsakt, udelukkende individualiserer denne person i forhold til den pågældende retsakt, når den pågældende EU-lovgivning tilsikrer vedkommende visse proceduremæssige garantier²². Repræsentative sammenslutninger kan således være umiddelbart og individuelt berørt af en tilsidesættelse af de proceduremæssige rettigheder, som de er tillagt ved grundforordningen. Det var på grundlag af denne forordning, at Retten skulle afgøre, om en enhed som CCCME er individualiseret som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

48. Det følger heraf, at det ikke kan formodes, at CCCME skal kvalificeres retligt som interesseret part med henblik på anvendelsen af grundforordningen. For så vidt angår artikel 263, stk. 4, TEUF skal Retten efterprøve, om en enhed som CCCME kan kvalificeres som en repræsentativ sammenslutning af eksportører i medfør af grundforordningen, hvilket gælder så meget desto mere, når Kommissionen og intervenienterne har bestridt CCCME's status i denne forordnings forstand²³.

49. Heraf følger, at selv om Kommissionen under den administrative procedure anerkendte CCCME som interesseret part og indrømmede sammenslutningen de deraf følgende proceduremæssige rettigheder, udgør en sådan anerkendelse en administrativ praksis, der ikke er bindende for Unionens retsinstansers konklusioner som led i et annullationssøgsmål. Den status, som Kommissionen indrømmede CCCME, skal være i overensstemmelse med grundforordningen, som danner grundlag for vedtagelsen af den omtvistede forordning. Som Kommissionen med føje har anført, bestemmes spørgsmålet om, hvorvidt en enhed har

²⁰ – I retsmødet har Kommissionen fremhævet, at der ikke foreligger en formel afgørelse, og at EU-erhvervsgrenen ikke har mulighed for at anfægte, at en enhed anerkendes som interesseret part.

²¹ – Jf. den appellerede doms præmis 63.

²² – Jf. senest dom af 9.6.2016, Growth Energy og Renewable Fuels mod Rådet (sag T-276/13, EU:T:2016:340). Jeg skal påpege, at Domstolen udtrykkeligt opretholdt den del af Rettens dom, der vedrører søgsmålskompetencen i forhold til den pågældende forordning med henblik på at sikre, at de pågældende erhvervs-sammenslutningers proceduremæssige rettigheder beskyttes, for så vidt som Retten havde afvist det søgsmål, som Growth Energy og Renewable Fuels Association havde anlagt i eget navn som interesserede parter i proceduren), jf. i denne retning dom af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 101-109). Jf. ligeledes kendelse af 3.6.1997, Merck m.fl. mod Kommissionen (T-60/96, EU:T:1997:81, præmis 73), af 15.9.1998, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen (T-109/97, EU:T:1998:209, præmis 67 og 68), og af 16.9.2005, Schmoltdt m.fl. mod Kommissionen (C-342/04 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2005:562, præmis 39 og 40 og den deri nævnte retspraksis).

²³ – I den appellerede doms præmis 66 anførte Retten, at Kommissionen havde gjort gældende, at selv hvis det antages, at CCCME kan påberåbe sig de proceduremæssige rettigheder, som denne sammenslutning udleder af grundforordningen, skal denne enhed anerkendes som repræsentativ sammenslutning i denne forordnings forstand og ikke som interesseret part i forordningens forstand.

proceduremæssige rettigheder i en given administrativ procedure, af EU-lovgiver, når denne vedtager de retlige rammer, dvs. grundforordningen i det foreliggende tilfælde, og ikke af en administrativ myndigheds praksis.

50. Dette betyder imidlertid ikke, at Kommissionens fejlagtige praksis ikke har følger, navnlig når denne institution fratager en person vedkommendes proceduremæssige rettigheder. Under de konkrete omstændigheder i det foreliggende tilfælde fratog anerkendelsen af CCCME som interesseret part ikke denne person rettigheder, men indrømmede snarere sammenslutningen flere rettigheder, hvilket Kommissionen har anført i retsmødet. Derfor har Kommissionens ovennævnte anerkendelse ikke negative følger for CCCME's ret til forsvar²⁴.

51. Jeg mener derfor, at Retten for at afgøre, om annullationssøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, skulle efterprøve, hvilken status og hvilke eventuelle proceduremæssige rettigheder CCCME skulle have været indrømmet i overensstemmelse med grundforordningen. Det ses imidlertid, at Retten ikke foretog denne efterprøvelse, da den i den appellerede doms præmis 53-71 vurderede, om CCCME var individuelt berørt, for så vidt som sammenslutningen handlede i eget navn. Med hensyn til muligheden for at antage annullationssøgsmålet til realitetsbehandling fastslog Retten blot, at CCCME var individuelt berørt, alene fordi Kommissionen havde indrømmet sammenslutningen proceduremæssige rettigheder²⁵. Det er derfor min opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at CCCME var individuelt og umiddelbart berørt, fordi Kommissionen havde indrømmet sammenslutningen proceduremæssige rettigheder under antidumpingproceduren, mens den ikke efterprøvede, om indrømmelsen af disse rettigheder var i overensstemmelse med grundforordningen.

52. Henset til ovenstående fejl skal Domstolen vurdere, om Kommissionen i henhold til grundforordningen faktisk havde pligt til at anerkende CCCME som interesseret part og/eller som en repræsentativ sammenslutning og indrømme denne visse proceduremæssige rettigheder. Dette rejser spørgsmålet om, hvorvidt CCCME er interesseret part og/eller en repræsentativ sammenslutning af eksportører.

d) Interesseret part og/eller repræsentativ sammenslutning

1) Begrebet interesseret part

53. For så vidt angår de aktører, der er omtalt i grundforordningen, skal det indledningsvis påpeges, at forordningens bestemmelser henviser til forskellige enheder såsom »eksportører«, »importører« (og deres) »repræsentative sammenslutninger«, »repræsentative sammenslutninger af eksportører eller importører«, »klagere«, »repræsentanterne for eksportlandet«, »regeringen i eksportlandet«, »brugere og forbrugerorganisationer« og »interesserede parter«. Selv om disse kategorier ikke defineres i grundforordningen, følger det af denne forordnings artikel 5, 6, 10, 11 og 19, at forordningen tillægger disse aktører forskellige rettigheder²⁶.

²⁴ – Jeg skal imidlertid erindre om, at en fejlagtig administrativ praksis kan have andre retsvirkninger og kan være genstand for forskellige retsmidler.

²⁵ – Jf. navnlig den appellerede doms præmis 58-60, 68 og 70.

²⁶ – Det ses f.eks., at alene grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 20, stk. 1, 2 og 4, tillægger repræsentative sammenslutninger visse proceduremæssige garantier. Det skal i denne henseende erindres, at Retten i den appellerede doms præmis 143 anførte, at CCCME for Retten gjorde gældende, at Kommissionen havde tilsidesat sammenslutningens ret til forsvar samt grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1-3, og artikel 20, stk. 2 og 4, idet den nægtede at give sagsøgerne adgang til de oplysninger, der var relevante ved konstateringen af dumping og af skaden.

54. I betragtning af en ordlydsfortolkning og en systematisk fortolkning af grundforordningens artikel 5, stk. 10 og 11, ses det imidlertid, at begrebet »interesserede parter« er et paraplybegreb, som dækker alle ovennævnte enheder. Navnlig når en person har givet sig selv til kende i overensstemmelse med denne forordnings artikel 5, stk. 10, bliver denne interesseret part.

55. Med henblik på at afgøre, om en person er en interesseret part i den administrative procedure, og fastlægge de deraf følgende proceduremæssige rettigheder, idet forskellige enheder har forskellige rettigheder, skal det ligeledes fastlægges, i hvilken egenskab den pågældende handler, dvs. som eksportør, importør, repræsentativ sammenslutning eller andet²⁷. Jeg vil i denne henseende ligeledes erindre om, at selv om der i grundforordningen sondres mellem repræsentative sammenslutninger af eksportører og repræsentanter for eksportlandet²⁸, giver hverken denne forordning eller retspraksis præcise angivelser af, hvilke kriterier der skal tages i betragtning for at definere disse begreber.

2) Begrebet repræsentativ sammenslutning af eksportører

56. Det skal dernæst afklares, om CCCME er en repræsentativ sammenslutning af eksportører i grundforordningens forstand. Parterne er naturligvis uenige. CCCME har anført, at grundforordningen ikke opregner de proceduremæssige og materielle kriterier, som kan anvendes til at definere en repræsentativ sammenslutning af eksportører. På grundlag af den almindelige betydning af begreberne »repræsentativ« og »sammenslutning« har CCCME gjort gældende, at ethvert organ eller enhed, som handler på vegne af eksporterende producenter, kan kvalificeres som en repræsentativ sammenslutning af eksportører i grundforordningens forstand. En tilføjelse af yderligere kriterier vil bevirke, at der inkluderes supplerende, ubegrundede kriterier for status som repræsentativ sammenslutning af eksportører. Kommissionen og intervenienterne har derimod anført, at begrebet »repræsentativ sammenslutning af eksportører« skal defineres under anvendelse af specifikke materielle og proceduremæssige kriterier. De har navnlig gjort gældende, at begrebet »sammenslutning« på grundlag af de fælles traditioner i Unionens medlemsstater skal forstås som en enhed, der er oprettet og handler på demokratisk vis, og som er uafhængig af regeringen.

57. Som Kommissionen har anført i retsmødet, følger heraf, at fortolkningen af begrebet »sammenslutning« er afgørende med henblik på dette forslag til afgørelse. I denne henseende angives i grundforordningen og den sammenhæng, hvori denne indgår, de materielle og proceduremæssige kriterier, som definerer en »repræsentativ sammenslutning af eksportører«. Hvad angår de proceduremæssige kriterier fremgår det af grundforordningens artikel 5, stk. 10, andet afsnit, at de interesserede parter skal give sig selv til kende²⁹. Hvad angår de materielle kriterier ses det, at grundforordningen ikke definerer begrebet »repræsentativ sammenslutning af

²⁷ – I henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 10, andet afsnit, skal interesserede parter »[give sig selv til kende,] tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger, hvis der som led i undersøgelsen skal tages hensyn til sådanne synspunkter og oplysninger«. Dette betyder også, at de skal anføre, i hvilken egenskab de handler.

²⁸ – Jf. grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 20, stk. 2 og 4.

²⁹ – Ordet »kan« i grundforordningens artikel 5, stk. 10, andet afsnit, skal forstås således: Med henblik på antidumpingproceduren skal de parter, der ønsker at blive interesserede parter, give sig selv til kende. Som Kommissionen har anført i retsmødet, kan det ikke forventes, at denne institution tager initiativ til at søge efter interesserede parter. Dette standpunkt støttes af WTO's appelorgan, som i sin rapport af 29.11.2005 i sagen »Mexico – Endelige antidumpingforanstaltninger for oksekød og ris« (WT/DS 295/AB/R, punkt 251) fastslog, at den omhandlede undersøgende myndighed »ikke havde pligt til i medfør af artikel 6.1 at underrette eksportører, som den ikke havde kendskab til, men som den kunne have fået kendskab til«.

eksportører«. Jeg skal i denne henseende erindre om, at begrebet først fremgik af forordning (EF) nr. 3284/94³⁰, som gennemførte 1994-antidumpingaftalen, hvorimod samtlige tidligere udgaver af grundforordningen vedrørende antidumping henviste til begrebet »erhvervs sammenslutning«³¹.

58. Selv om begrebet »erhvervs sammenslutning« blev vedtaget i WTO-reglerne, nærmere bestemt 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i)³², har Kommissionen ikke i retsmødet kunnet forklare, hvorfor Rådet ved vedtagelsen af forordning (EF) nr. 3284/94 og gennemførelsen af aftalen ændrede den foreslåede ordlyd, eller hvor begrebet »repræsentativ sammenslutning« hidrører fra³³. Det er derfor uklart, hvorfor Den Europæiske Union valgte begrebet »repræsentativ sammenslutning« og ikke indførte et ordvalg som det, der anvendes i denne aftale. Dette forekommer så meget desto mere overraskende, eftersom der i grundforordningens artikel 5, stk. 11, henvises til udtrykket »erhvervs sammenslutning«, der, således som parterne har udtrykt enighed om i retsmødet, klart minder om »repræsentativ sammenslutning«.

59. Under alle omstændigheder skal der, eftersom grundforordningen gennemfører en international forpligtelse, der hidrører fra 1994-antidumpingaftalen, i EU-retten, tages hensyn til begrebet »handelsstands- eller brancheforening« som omhandlet i denne aftales artikel 6.11, litra i), med henblik på at definere begrebet »repræsentativ sammenslutning«³⁴. I henhold til denne bestemmelse skal en enhed for at være omfattet heraf opfylde to kriterier, nemlig for det første være en »handelsstands- eller brancheforening«, og, for det andet, skal et flertal af medlemmerne være producenter, eksportører eller importører af den vare, der undersøges. Jeg vil undersøge disse to kriterier nedenfor.

i) Begrebet handelsstands- eller brancheforening

– De almindelige kriterier

60. Der har i retsmødet været enighed blandt parterne om, at begrebet »handelsstands- eller brancheforening« som omhandlet i 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i), er blevet indført i grundforordningen med henvisningen til en »repræsentativ sammenslutning«³⁵. Eftersom denne artikel ikke indeholder en definition eller en henvisning til national ret, skal begrebet i overensstemmelse med artikel 31, stk. 1, i Wienerkonventionen om traktatretten af 23. maj 1969 »fortolkes loyalt i overensstemmelse med den sædvanlige betydning, der måtte tillægges traktatens udtryk i deres sammenhæng og belyst af dens hensigt og formål«.

³⁰ – Jf. artikel 7, stk. 15, i Rådets forordning af 22.12.1994 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1994, L 349, s. 22).

³¹ – Jf. f.eks. artikel 10 i Rådets forordning (EØF) nr. 459/68 af 5.4.1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT 1968 I, s. 77).

³² – EU-lovgiver vedtog grundforordningen i henhold til artikel 207, stk. 2, TEUF for at sikre gennemførelsen af 1994-antidumpingaftalen i Den Europæiske Unions retsorden (jf. i denne retning dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 59). Det fremgår af tredje betragtning til grundforordningen, at »ordlyden af denne [aftale] i videst muligt omfang [bør] afspejles i unionslovgivningen« (min fremhævelse).

³³ – Jeg skal erindre om, at Amerikas Forenede Stater til sammenligning gennemførte begrebet »handelsstands- eller brancheforening« på samme vis, som det fremgår af 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i), eftersom det fremgår af 19 U.S. Code § 1677(9), (E) og (F), at udtrykket »interessert part« omfatter »handelsstands- eller brancheforeninger«.

³⁴ – Jf. dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

³⁵ – Jeg er enig med parterne i, at for så vidt som grundforordningens artikel 5, stk. 11, henviser til en »repræsentativ sammenslutning« og »erhvervs sammenslutning«, betegner disse begreber den samme part. For klarhedens skyld vil jeg, når jeg henviser til disse bestemmelser, alene anvende udtrykket »repræsentativ sammenslutning« i dette forslag til afgørelse.

61. Jeg skal i denne henseende indledningsvis påpege, at der er visse uoverensstemmelser mellem sprogversionerne af 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i), eftersom der på to af WTO's tre officielle sprog henvises til »sammenslutning« – »*trade or business association*« på engelsk³⁶ og »*las asociaciones mercantiles, gremiales o empresariales*« på spansk³⁷ – mens det tredje sprog henviser til en »gruppering« – »*un groupement professionnel commercial ou industriel*«³⁸ på fransk. Disse udtryks almindelige betydning synes at dække forskellige typer af organisationer, som samler og støtter virksomheder og arbejdsgivere i en bestemt erhvervsgren og beskytter deres rettigheder. For fuldstændighedens skyld vil jeg desuden tilføje, at i forskellige retsordener har den historiske definition af en »erhvervssammenslutning« omfattet handelskamre og -råd, sammenslutninger eller institutter, handelsbeskyttelsesselskaber, ikke-repræsentative sammenslutninger, som leverer generelle forretningsmæssige ydelser, rådgivende organer inden for kunst og produktion og fagforeningsråd inden for handel og industri³⁹. Dette udtryks almindelige betydning understøtter således ikke Kommissionens tilgang. En fortolkning af 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i), således at der alene foreligger en »repræsentativ sammenslutning«, hvis den ledes demokratisk, finder ikke støtte noget sted i denne antidumpingaftale⁴⁰.

62. Man kan derfor ikke *udelukkende* støtte sig på betydningen af en »sammenslutning«, således som den forstås i de fælles traditioner i Unionens medlemsstater, dvs. en sammenslutning, som er oprettet og handler på demokratisk vis, og som er uafhængig af regeringen. Dette udtryks almindelige betydning dækker snarere en enhed, som samler eller støtter virksomheder i en bestemt erhvervsgren og beskytter deres rettigheder.

³⁶ – I den engelske udgave kan en erhvervssammenslutning defineres som »voluntary association of business firms organised on a geographic or industrial basis to promote and develop commercial and industrial opportunities within its sphere of operation, to voice publicly the views of members on matters of common interest, or in some cases to exercise some measure of control over prices, output, and channels of distribution« (en frivillig sammenslutning af virksomheder, der er organiseret på grundlag af geografi eller erhvervsgren, og som har til formål at fremme og udvikle kommercielle og industrielle muligheder inden for sit handleområde, at gøre medlemmernes syn på emner af fælles interesse offentligt kendt eller i nogle tilfælde at udøve en grad af kontrol med priser, produktioner og distributionskanaler) (jf. Encyclopædia Britannica, downloadet den 10.10.2022 fra <https://academic.oup.com/levels/collegiate/article/trade-association/73137>). Jf. ligeledes definitionen af »trade association« (erhvervssammenslutning) i onlineudgaven af *Cambridge Dictionary* som en organisation, der støtter virksomheder og arbejdsgivere inden for en bestemt erhvervsgren og beskytter deres rettigheder.

³⁷ – I modsætning til den engelske og den franske udgave af 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i), henviser den spanske udgave til handels-, branche-, eller erhvervssammenslutninger, dvs. tre kategorier af sammenslutninger. Alle tre typer henviser imidlertid til udtrykket »sammenslutning«, som har en bibetydning af en enhed med status som juridisk person, der består af forskellige fysiske eller juridiske personer, som gennem en aftale om sammenslutning permanent tilsigter at nå visse formål uden gevinst for øje (Organización dotada de personalidad jurídica integrada por una diversidad de personas, físicas o jurídicas, que, mediante un pacto asociativo, se dedica de forma permanente a la consecución de determinados fines sin finalidad de lucro, jf. <https://dpej.rae.es/lema/asociaci%C3%B3n>). F.eks. defineres »asociación empresarial« som en »organización de empresarios constituida para la defensa de los intereses económicos y sociales que le son propios« (jf. A. Montoya Melgar, (red.), *Diccionario Jurídico de la Real Academia de Jurisprudencia y Legislación*, Aranzadi, Cizur Menor, 2016).

³⁸ – I Onlineordbogen *Larousse* defineres »groupement« som en »[o]rganisation plus ou moins structurée constituée par un ensemble de personnes ayant mêmes intérêts, mêmes aspirations ou même idéologie«. I ordbogen fra *Centre national de ressources textuelles et lexicales* defineres det som en »ensemble (important) de personnes (physiques ou morales) ayant des caractéristiques communes, réunies pour atteindre un but, pour défendre des intérêts communs«.

³⁹ – Historisk set blev erhvervssammenslutninger udviklet i det 18. århundrede og begyndelsen af det 19. århundrede som erstatning for handelslav og grossistforeninger, der havde mistet deres indflydelse. Med tiden udvikledes to systemer, nemlig det britiske og det franske. I det førstnævnte skulle erhvervssammenslutninger udvikle sig på deres egen måde (»trade organisations were left to develop themselves in their own way«), og i det sidstnævnte stod regeringen selv for oprettelsen af erhvervssammenslutninger, som blev indarbejdet i landets administration, og som fik officiel status som en integreret del af statens virke (»the government constituted itself the creator of trade organisations, which it incorporated into the administrative system of the country, and to which it gave an official status as an integral part of the machinery of the state«) (jf. H. Chisholm, red.) »Trade Organization«, *Encyclopædia Britannica*, Bind 27 (11. udg.), Cambridge University Press, 1911, s. 135-140, som giver et omfattende overblik over erhvervssammenslutninger i begyndelsen af det 20. århundrede).

⁴⁰ – WTO anerkender tværtimod regionale økonomiske integrations-sammenslutninger, såsom Association of Southeast Asian Nations (Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien) og Den Europæiske Frihandels-sammenslutning, hvilket viser, at udtrykket »sammenslutning« har en meget bred betydning inden for WTO's multilaterale handelspolitiske rammer.

63. For så vidt angår sammenhængen fremgår udtrykket »handelsstands- eller brancheforening« af den multilaterale kontekst inden for WTO, hvis arbejde udføres af repræsentanter for regeringerne, men hvis grundlag er de daglige aktiviteter inden for handel og industri. Den række af enheder, som retligt kan kvalificeres som »handelsstandsforeninger« eller »brancheforeninger«, er således særligt omfangsrig. Efter min opfattelse kan den strække sig fra handelskamre og sammenslutninger af handelskamre til erhvervsorganisationer, brancheforeninger, sektorspecifikke sammenslutninger eller industriorganer⁴¹. Eftersom begrebet »handelsstands- eller brancheforening« udspringer af de multilaterale rammer for WTO, som består af lande med forskellige politiske og økonomiske ordninger, mener jeg, at det retlige kriterium, der gælder for dette begreb, er anderledes end det, der gælder for en sammenslutning i EU-medlemsstaternes lovgivning eller på andre EU-retlige områder. Det følger heraf, at begrebet »repræsentativ sammenslutning« med henblik på anvendelsen af grundforordningen, som gennemfører 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, nr. i), skal fortolkes bredt, således at det betegner alle former for enheder, der repræsenterer erhvervsgræne, som er genstand for antidumpingprocedurer.

– *Forholdet til begrebet foreningsfrihed*

64. Kommissionen har gjort gældende, at en sammenslutning ikke kan være repræsentativ, hvis den ikke opfylder kravene i chartrets artikel 12, stk. 1. CCCME har i retsmødet derimod anført, at denne bestemmelse ikke er relevant.

65. Hvad angår foreningsfriheden, som er fastsat i chartrets artikel 12, stk. 1, svarer denne ret til den ret, der er sikret ved EMRK's artikel 11, stk. 1, og skal i overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 3, således fortolkes således, at den har samme betydning og omfang som sidstnævnte bestemmelse⁴². Grundforordningens bestemmelser skal derfor fortolkes således, at der tages hensyn til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (herefter »Menneskerettighedsdomstolen«).

66. I denne henseende følger det for det første af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at foreningsfriheden udgør en af grundpillerne i et demokratisk og pluralistisk samfund, eftersom den giver borgere mulighed for at handle kollektivt inden for områder af gensidig interesse og for at bidrage til et velfungerende offentligt liv⁴³. For det andet omfatter denne ret ikke kun muligheden for at kunne danne eller opløse en forening⁴⁴, men omfatter ligeledes denne forenings mulighed for at udøve sin virksomhed, hvilket bl.a. indebærer, at den skal kunne fortsætte sine aktiviteter og fungere uden uberettiget statslig indgriben⁴⁵.

67. Selv om det er korrekt, at begreberne i grundforordningen bl.a. skal fortolkes i lyset af den foreningsfrihed, der er fastsat i chartrets artikel 12, stk. 1, og således at der ikke opstår en uberettiget begrænsning af denne ret, kan denne fortolkning ikke bruges til at begrænse rettighederne for en enhed, som end ikke har påberåbt sig retten til en sådan frihed.

⁴¹ – Jf. f.eks. listen over erhvervs sammenslutninger i De Forenede Stater på <https://www.trade.gov/trade-associations>

⁴² – Med hensyn til fortolkningen af foreneligheden med EMRK's artikel 11, stk. 1; jf. dom af 18.6.2020, Kommissionen mod Ungarn (Foreningers gennemsigtighed) (C-78/18, EU:C:2020:476, præmis 112-114).

⁴³ – Menneskerettighedsdomstolens dom af 17.2.2004, Gorzelik m.fl. mod Polen (CE:ECHR:2004:0217JUD004415898, §§ 88, 90 og 92), og af 8.10.2009, Tebieti Mühafize Cemiyeti og Israfilov mod Aserbajdsjan (CE:ECHR:2009:1008JUD003708303, §§ 52 og 53).

⁴⁴ – Menneskerettighedsdomstolens dom af 17.2.2004, Gorzelik m.fl. mod Polen (CE:ECHR:2004:0217JUD004415898, § 52), og af 8.10.2009, Tebieti Mühafize Cemiyeti og Israfilov mod Aserbajdsjan (CE:ECHR:2009:1008JUD003708303, § 54).

⁴⁵ – Menneskerettighedsdomstolens dom af 5.10.2006, Moscow Branch of the Salvation Army mod Rusland (CE:ECHR:2006:1005JUD007288101, §§ 73 og 74).

Grundforordningens bestemmelser skal f.eks. fortolkes således, at en økonomisk aktør ikke må tvinges eller forpligtes til at blive medlem af en handelsstands- eller brancheforening, medmindre et sådant indgreb er begrundet og forholdsmæssigt⁴⁶.

68. Kommissionen kan navnlig ikke benytte den foreningsfrihed, der er fastsat i disse bestemmelser, til at begrænse rettighederne for en enhed, der hævder, at den repræsenterer virksomheder eller en erhvervsgren⁴⁷. Med andre ord kan forpligtelsen til at fortolke grundforordningen i lyset af chartret og EMRK betyde, at de parter, der er involveret i en antidumpingprocedure, tillægges rettigheder, men kan ikke anvendes til at hindre disse parter i at udøve deres ret til forsvar, som er sikret ved chartrets artikel 41 eller 47.

69. Efter min opfattelse er rækkevidden af foreningsfriheden som omhandlet i chartrets artikel 12, stk. 1, og EMRK's artikel 11 navnlig mindre end begrebet »repræsentativ sammenslutning« i grundforordningens forstand, idet dette begreb ikke blot omfatter foreningsfriheden, men ligeledes begrebet »handelsstands- eller brancheforening« som omhandlet i international handelsret. Med andre ord kan en enhed, selv når denne frihed ikke finder anvendelse, fortsat være repræsentativ for medlemmerne i grundforordningens forstand og inden for rammerne af international handelsret.

70. Kommissionen kan derfor ikke påberåbe sig denne frihed for at begrænse begrebet repræsentativ sammenslutning i grundforordningens forstand og for at udelukke en sammenslutning fra at repræsentere medlemmerne eller en erhvervsgren. Hvis Domstolen fulgte Kommissionens tilgang, skulle den pågældende enhed for retligt at kunne kvalificeres som en repræsentativ sammenslutning i henhold til grundforordningen *altid* opfylde disse bestemmelser, uanset om enheden har påberåbt sig denne frihed. Det følger heraf, at Domstolen bør forkaste det argument, som Kommissionen tidligere har fremført, om, at den offentlige myndighed, som den pågældende enhed udøver⁴⁸, betyder, at den ikke kan kvalificeres som sammenslutning, eftersom den ikke opfylder kravene i chartrets artikel 12, stk. 1, og EMRK's artikel 11. Af samme grund mener jeg, at Kommissionens argument om, at den pågældende enhed ikke kan have regelfastsættende opgaver, idet den ikke opfylder disse krav, bør forkastes.

71. I den foreliggende sag er der under alle omstændigheder intet i sagsakterne for Domstolen, der antyder, at såfremt grundforordningen fortolkes således, at CCCME kan anses for en repræsentativ sammenslutning af eksportører, vil det bevirke en ubegrundet begrænsning af denne grundlæggende rettighed i disse bestemmelsers forstand.

– *Sammenslutningens vedtægter*

72. I praksis skal spørgsmålet om, hvorvidt en enhed er en »handelsstands- eller brancheforening«, undersøges under hensyntagen til dens vedtægter. I det foreliggende tilfælde fremgår det klart af CCCME's vedtægter, at denne enhed bl.a. er en organisation, som virker

⁴⁶ – I henhold til chartrets artikel 52, stk. 1, kan der pålægges begrænsninger i udøvelsen af rettigheder og friheder, forudsat at disse er fastlagt i lovgivningen, respekterer disse rettigheders og friheders væsentligste indhold, sker under iagttagelse af proportionalitetsprincippet, er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Den Europæiske Union, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.

⁴⁷ – Det samme ræsonnement gælder i forhold til Kommissionens argumentation om foreningsfriheden som omhandlet i verdenserklæringen om menneskerettighederne, vedtaget af De Forenede Nationers generalforsamling den 10.12.1948, hvis artikel 20, stk. 1, bestemmer, at »alle har ret til under fredelige former frit at forsamles og danne foreninger«.

⁴⁸ – Kommissionen har anført, at Menneskerettighedsdomstolen i dom af 10.2.1983, *Le Compte, Van Leuven og de Meyere mod Belgien*, stævning nr. 6878/75 og nr. 7238/75 af 23.6.1981, ECLI:CE:ECHR:1981:0623JUD000687875, §§ 62-66), fastslog, at den belgiske *Ordre des médecins*, dvs. den belgiske lægeforening, som følge af sin retlige karakter, og navnlig offentlige funktion, ikke er en sammenslutning, eftersom den fører offentligt tilsyn med udøvelsen af lægegeringen.

uden gevinst for øje, og som består af virksomheder og institutioner, der er aktiv inden for eksport, investeringer og samarbejde vedrørende maskiner og elektroniske varer⁴⁹. Det fremgår af vedtægternes artikel 2 og 3, at CCCME's formål er at yde medlemmerne koordinering, rådgivning og tjenesteydelser, at beskytte deres legitime rettigheder og interesser og at fremme den mekaniske og elektroniske industris udvikling⁵⁰. Efter min opfattelse giver dette formål, således som det er fastlagt i vedtægterne, ikke anledning til tvivl om, at CCCME er en sammenslutning, der i hvert fald formelt repræsenterer visse kinesiske producenter og eksportører.

73. Det skal dernæst afklares, om CCCME er en sammenslutning, der repræsenterer producenterne af de specifikke varer, som er genstand for undersøgelse. Som navnet antyder, er CCCME en enhed, der repræsenterer producenter og eksportører af »maskiner og elektroniske varer« og »den mekaniske og elektroniske industri«⁵¹. Det er korrekt, at det ikke udtrykkeligt fremgår af denne uklare ordlyd, om denne enhed omfatter producenter og eksportører af specifikke varer, såsom visse varer af støbejern (brønddæksler). Det fremgår imidlertid af en gennemgang af erhvervslicenserne for CCCME's medlemmer, at disse medlemmers virksomhed omfatter jernstøberi⁵².

74. I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, kan denne sammenslutning, selv om de varer, der er genstand for undersøgelsen, blot udgør en brøkdel af alle varer, som dækkes af sammenslutningens medlemmer – hvilket synes at være tilfældet – fortsat repræsentere producenter af den pågældende vare, når disse producenter udgør et betydeligt antal aktører i den berørte sektor⁵³. I dommen i sagen BEUC mod Kommissionen⁵⁴ fastslog Retten, at en interesseret part skal kunne påvise en objektiv forbindelse mellem partens virksomhed og den pågældende vare⁵⁵. I modsætning til, hvad intervenienterne har anført, er det ikke relevant, om disse varer omtales på CCCME's hjemmeside⁵⁶.

75. Jeg vil derfor nu undersøge spørgsmålets kerne: I hvilket omfang skal der tages hensyn til enhedens uafhængighed fra staten med henblik på den retlige kvalificering af enheden som en repræsentativ sammenslutning af eksportører i henhold til grundforordningen?

– *Selvstændighed over for statslige indgreb*

76. Det skal afklares, om en enhed har en sådan forbindelse med regeringen i det land, i hvilket den er oprettet, at det udelukker enheden fra at repræsentere medlemmerne.

77. Jeg skal indledningsvis erindre om, at det i international handelsret, afhængigt af national ret, er muligt, at nogle sammenslutninger, der er repræsentative for deres medlemmer, har visse forbindelser til regeringen, eftersom sammenslutninger har forskellige grader af frihed og selvstændighed i henhold til forskellige staters lovgivning. Når en sammenslutning som i det

⁴⁹ – Jf. bilag A.7 til stævningen for Retten, kapitel 1, artikel 2 og 3, i CCCME's vedtægter.

⁵⁰ – Ibidem.

⁵¹ – Jf. artikel 3 i CCCME's vedtægter.

⁵² – Jf. bilag A.2 til stævningen for Retten. Det er desuden sandsynligt, at enhedens formål rækker videre end dens navn. Støbejern og maskinvarer og/eller mekanisk industri er beslægtede. Det kan ikke udelukkes, at CCCME varetager interesserne for producenter og eksportører af brønddæksler.

⁵³ – Jf. analogt dom af 11.6.2009, Confservizi mod Kommissionen (T-292/02, EU:T:2009:188, præmis 55).

⁵⁴ – Dom af 27.1.2000 (T-256/97, EU:T:2000:21, præmis 75).

⁵⁵ – Retten forkastede Kommissionens fremgangsmåde, hvorved den udelukkede en forbrugerorganisation fra en antidumpingprocedure på grundlag af en sondring mellem varer, der sælges i detailsalgsløbet, og andre varer.

⁵⁶ – Jf. punkt 22 i intervenienternes svar på Domstolens spørgsmål.

foreliggende tilfælde har hjemsted i et tredjeland og er underlagt dette lands lovgivning, er graden af selvstændighed endvidere svær eller umulig at vurdere. Kommissionen skal påvise, at den pågældende sammenslutning hvad angår beslutninger med hensyn til antidumpingprocedurerne repræsenterer staten, hvorved det er udelukket, at den repræsenterer medlemmerne.

78. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen støttet sig på CCCME's vedtægter for at godtgøre, at CCCME er underlagt »tilsyn, forvaltning og forretningsmæssige retningslinjer« fra forskellige ministerier i Kina⁵⁷. Udtrykkene »tilsyn, forvaltning og forretningsmæssige retningslinjer« er imidlertid meget brede, for så vidt som de kan omfatte forskellige grader af indflydelse eller indgreb. I betragtning af de beviser, som Kommissionen og intervenienterne har fremlagt⁵⁸, og idet CCCME synes at være en enhed, over hvilken den kinesiske stat udøver en *vis* kontrol, er så brede udtryk derfor ikke tilstrækkelige til at godtgøre, at staten udøver kontrol på en sådan måde, at det udelukker repræsentationen af eksportørernes interesser, eller at enheden repræsenterer Kina.

79. Med henblik på antidumpingprocedurer i medfør af grundforordningen skal det desuden påvises, at statens kontrol gælder *specifikt* for de beslutninger, som sammenslutningen træffer med hensyn til *disse* procedurer. Visse forbindelser eller tilknytninger til regeringen udelukker derfor ikke nødvendigvis automatisk, at sammenslutningen samtidig repræsenterer producenter eller eksportører inden for rammerne af antidumpingprocedurer. Det følger heraf, at selv om det i det foreliggende tilfælde står fast, at staten udøver en *vis* kontrol, er det ikke blevet påvist, at den pågældende enhed ikke repræsenterer medlemmerne i den specifikt omhandlede antidumpingprocedure.

80. Inden for international handelsret, hvor staternes og virksomhedernes interesser er sammenfaldende, synes en sammenslutnings uafhængighed af staten at være relevant, når staten og de eksportører, som sammenslutningen repræsenterer, har modstridende interesser. Med andre ord har det, såfremt en sammenslutnings medlemmer har samme interesser som staten, ingen betydning at sondre mellem førstnævntes og sidstnævntes interesser. I det foreliggende tilfælde er der ikke ført bevis for modstridende interesser.

81. I praksis har visse enheder et retligt monopol på at varetage en virksomhed. Det er meget muligt, at disse enheder inden for international handel er bedst egnede til at repræsentere deres medlemmer. I dette tilfælde skal den pågældende enhed kunne deltage i den administrative procedure, der fører til pålæggelsen af antidumpingtold.

82. Den argumentation, der er støttet på statens indgreb, er således ikke tilstrækkelig til at udelukke muligheden for, at CCCME handler i de kinesiske eksportørers interesse.

83. Der kan ikke rejses tvivl om en sådan vurdering ved at henvise til dom af 10. juli 1986, DEFI mod Kommissionen⁵⁹, hvori Domstolen i det væsentlige fastslog, at den franske regering i henhold til relevant fransk lovgivning havde beføjelse til at fastlægge ledelsen af og politikkerne for den pågældende organisation og derfor til at fastsætte de interesser, som denne organisation skulle beskytte. For det første var staten i denne sag adressat for Kommissionens afgørelse om

⁵⁷ – Jf. bilag A.7 til stævningen for Retten, kapitel 1, artikel 4 og artikel 6, stk. 2, i CCCME's vedtægter. I artikel 4 bestemmes navnlig, at sammenslutningen handler »under tilsyn, forvaltning og forretningsmæssige retningslinjer fra ministeriet for civile anliggender« og »[Kinas] handelsministerium«.

⁵⁸ – Jf. punkt 32 og 57-60 i svarskriftet for Retten og de skriftlige svar på Rettens spørgsmål af 7.4.2020, besvarelsen af spørgsmål 9, punkt 59-70 ff. i og bilag R.2 til replikken for Retten. Jf. ligeledes punkt 11-23 i intervenienternes svar til appellen.

⁵⁹ – 282/85 (EU:C:1986:316).

statsstøtte, og de virksomheder, der havde modtaget støtte, blev alene anset for at være »interesserede parter« i sagen og blev som sådan anset for ikke selv at kunne indgå i kontradiktoriske drøftelser med Kommissionen på samme måde, som den ovennævnte medlemsstat havde mulighed for⁶⁰. I det foreliggende tilfælde behandler grundforordningen derimod *alle* virksomhederne, de repræsentative sammenslutninger af virksomheder og repræsentanter for de berørte stater som interesserede parter. Den ovennævnte sondring mellem staten og virksomheden i lovgivningen om statsstøtte er derfor ikke relevant med henblik på antidumpingprocedurer. For det andet havde organisationen i dette tilfælde selv anerkendt, at den ikke repræsenterede støttemodtagerne, men varetog interesser, der var særlige for den selv. I det foreliggende tilfælde kan CCCME, således som Kommissionen har medgivet, imidlertid være en organisation, der repræsenterer kinesisk industri som helhed. Eftersom CCCME's situation i denne sag ikke er den samme som situationen for den pågældende franske organisation, kan Domstolens begrundelse i dom af 10. juli 1986, DEFI mod Kommissionen,⁶¹ ikke overføres *mutatis mutandis*.

84. Endelig har Kommissionen i svarene på Domstolens skriftlige spørgsmål henvist til det obligatoriske medlemskab for at godtgøre, at en enhed som CCCME ikke kan være en repræsentativ sammenslutning. I retsmødet har Kommissionen imidlertid anerkendt, at dens argument kun vedrørte statslige indgreb, og at spørgsmålet om obligatorisk medlemskab ikke var relevant med henblik på nærværende sag. Det skal under alle omstændigheder påpeges, at Kommissionen ikke har fremlagt noget bevis for et sådant medlemskab i nærværende sag. I retsmødet har CCCME anført, at medlemskab heraf ikke er obligatorisk, og når der ikke foreligger bevis for det modsatte, er der ikke anledning til at betvivle rigtigheden af dette udsagn.

– *Foreløbig konklusion*

85. I betragtning af det ovenstående er det min opfattelse, at CCCME, uanset Kinas involvering i denne enhed, opfylder det første kriterium for definitionen af en handelsstandsforening som omhandlet i 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i), og dermed af en repræsentativ sammenslutning som omhandlet i grundforordningens artikel 5, stk. 11.

ii) Medlemmerne er producenter, eksportører eller importører af den vare, der er genstand for undersøgelsen

86. Hvad angår det andet kriterium følger det af 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i), at et flertal af medlemmerne af den pågældende enhed skal være producenter, eksportører eller importører af den vare, der er genstand for undersøgelsen.

87. Kommissionen har i det væsentlige anført, at producenter og eksportører af støbejern ikke udgør et flertal af CCCME's medlemmer, hvorfor denne sammenslutning ikke kan anses for at være repræsentativ for disse producenter og eksportører. I retsmødet har Kommissionen tilføjet, at et flertal af den pågældende enheds medlemmer skal være berørt af Kommissionens undersøgelser.

⁶⁰ – Dom af 24.9.2002, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen (C-74/00 P og C-75/00 P, EU:C:2002:524, præmis 81 og 83), og af 9.7.2008, Alitalia mod Kommissionen (T-301/01, EU:T:2008:262, præmis 58).

⁶¹ – 282/85 (EU:C:1986:316).

88. Jeg skal i denne henseende erindre om, at den vare, der er genstand for undersøgelsen, kan være en meget specifik vare, hvilket er tilfældet i denne sag. Den situation, hvor eksportører eller producenter af en specifik vare, såsom varer af støbejern som i det foreliggende tilfælde, ikke udgør et flertal af en sammenslutnings medlemmer, er mere sandsynlig. Det forekommer ikke rimeligt at kræve, at der findes en sammenslutning for hver eneste specifik vare. Dette ville i det væsentlige bevirke, at ingen sammenslutning nogensinde ville kunne kvalificeres som en »repræsentativ sammenslutning af eksportører«, når antidumpingundersøgelsens materielle rækkevidde er meget snæver. Det er derfor min opfattelse, at 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11, litra i), skal forstås således, at sammenslutningen skal repræsentere et »betydeligt antal aktører i den berørte sektor«⁶².

89. Henset til de ovennævnte kriterier er det min opfattelse, at der i det foreliggende tilfælde ikke er noget forhold, der udelukker CCCME fra at kunne kvalificeres som en repræsentativ sammenslutning af eksportører af den pågældende vare. Jeg mener derfor, at CCCME havde ret til at nyde proceduremæssige rettigheder i henhold til grundforordningen som en repræsentativ sammenslutning af eksportører i den kinesiske støbejernsindustri.

90. CCCME skal derfor anses for at være individuelt berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, for så vidt som sammenslutningens proceduremæssige rettigheder ikke er blevet overholdt.

91. Hvad angår kravet om at være umiddelbart berørt skal jeg erindre om, at Kommissionen i svarskriftet blot har anført, at »den samme retlige fejl også påvirker konstateringen i [den appellerede doms] præmis 71-75 om, at CCCME er umiddelbart berørt, eftersom konstateringen om, at sammenslutningen er umiddelbart berørt, er støttet på konstateringen om, at CCCME har proceduremæssige rettigheder [...], hvorfor også denne konstatering må forkastes«. I betragtning af ræsonnementet ovenfor, og da Kommissionen ikke har anført mere underbyggede argumenter til anfægtelse heraf, mener jeg, at Retten med føje i den appellerede doms præmis 71-75 fastslog, at CCCME kan anses for også at være umiddelbart berørt, eftersom denne enhed alene kan sikre, at dens proceduremæssige rettigheder overholdes, hvis den kan anfægte den omtvistede forordning.

92. Endelig foreslår jeg af de ovenfor anførte grunde, at Domstolen ophæver begrundelsen i den appellerede doms præmis 58-60 og 68-70, eftersom konstateringen af, at Kommissionen havde anerkendt CCCME's status som interesseret part under den administrative procedure, ikke var tilstrækkelig i retlig henseende til at godtgøre kravene med hensyn til at være individuelt berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF. Hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten afslører en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er begrundet af andre retlige grunde, kan en sådan tilsidesættelse imidlertid ikke føre til, at denne dom ophæves. Derimod skal præmisserne ændres⁶³. I det foreliggende tilfælde foreslår jeg Domstolen at fastslå, at CCCME kvalificeres som en repræsentativ sammenslutning af eksportører i den kinesiske støbejernsindustri og dermed anses for at være individuelt og umiddelbart berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, da dens proceduremæssige rettigheder er blevet tilsidesat. Jeg skal imidlertid påpege, at den præcise

⁶² – Analogt kan en sammenslutning få tilladelse til at intervenere i en sag, hvis den repræsenterer et betydeligt antal virksomheder, der er aktive i den berørte sektor, hvis dens formål omfatter beskyttelse af dens medlemmers interesser, hvis sagen rejser principielle spørgsmål, der påvirker den berørte sektors funktion, og hvis medlemmernes interesser derfor kan påvirkes væsentligt af den forestående dom (jf. kendelse af 10.11.2020, Nevinnomysskiy Azot og NAK »Azot« mod Kommissionen, T-865/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:570, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

⁶³ – Dom af 9.9.2008, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen (C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 187), af 6.9.2017, Intel mod Kommissionen (C-413/14 P, EU:C:2017:632, præmis 94), og af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori, og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 48).

rækkevidde af de proceduremæssige garantier, som denne sammenslutning tildeles, hvilket vedrører realiteten og ikke formaliteten, vil afhænge af alle de interesser, som sammenslutningen repræsenterer⁶⁴, og vil blive analyseret inden for rammerne af det femte appelanbringende.

2. Den anden formalitetsindsigelse for så vidt som søgsmålet blev anlagt af CCCME på vegne af medlemmerne

93. Kommissionen har gjort gældende, at CCCME ikke kan kvalificeres som en repræsentativ sammenslutning, og at den derfor hverken er individuelt eller umiddelbart berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF. Kommissionen har anført, at den for Retten gjorde gældende, at sammenslutningers ret til at anlægge sag, når de handler på vegne af deres medlemmer, er forbeholdt de sammenslutninger, som er repræsentative for disse medlemmer. Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 98-103 at forkaste kravet om, at en sammenslutning kun kan være repræsentativ, hvis den er opbygget demokratisk.

94. Kommissionen har anført, at en erhvervssammenslutning, som er ansvarlig for beskyttelsen af medlemmernes fælles interesser, ikke samtidig kan repræsentere en stat, der er støttet på det kommunistiske etpartisystem. Som erhvervssammenslutning skal den forsvare dens medlemmers interesser, således som disse har fastlagt det demokratisk i forhold til selve den stat, som den repræsenterer. Kommissionen har anført, at en fortolkning, hvorefter en erhvervssammenslutning er en del af en stat, samtidig med at den forsvare sine medlemmers fælles interesser i forhold til denne stat, ikke er i overensstemmelse med de grundlæggende principper i et repræsentativt demokrati, som disse er fælles for medlemsstaternes traditioner. En hensyntagen til de specifikke kendetegn ved den stat, som sammenslutningen er en del af, ville stride med det princip, der er fastsat i artikel 3, stk. 5, TEU, hvorefter Den Europæiske Union i forbindelserne med den øvrige verden forsvare og fremmer sine værdier. Kommissionen har derfor gjort gældende, at Domstolen skal ophæve Rettens konstatering om, at CCCME er en erhvervssammenslutning, som har søgsmålskompetence på vegne af medlemmerne.

95. Intervenienterne har anført, at CCCME ikke er en repræsentativ sammenslutning som omhandlet i grundforordningens artikel 6, stk. 7, men en repræsentant for eksportlandet i denne bestemmelses forstand. CCCME, der er et halvstatsligt organ, kontrollerer og koordinerer aktiviteterne for de eksporterende producenter, som den repræsenterer. Ydelserne til de eksporterende producenter skyldes således alene dets halvstatslige og afgørende rolle i forvaltningen af det nationale marked og eksportmarkedet. For at være en repræsentativ sammenslutning skal kriteriet om repræsentativitet veje tungere end kontrollen.

96. CCCME har afvist at »repræsentere« Kina og har anført, at Kommissionen ikke fremlagde bevis for det modsatte for Retten. Det forhold, at der er en forbindelse til staten, er ikke tilstrækkelig, eftersom handelskamre har meget tætte forbindelser til deres respektive stater. CCCME har desuden gjort gældende, at Kommissionen for det første ikke har anfægtet konstateringen i den appellerede doms præmis 91 vedrørende CCCME's formål, for det andet ikke har godtgjort, at denne ikke var organiseret demokratisk, og for det tredje ikke har anfægtet, at CCCME's formål satte den i stand til at dække søgsmål anlagt for at beskytte medlemmernes interesser. CCCME har anført, at dens vedtægter viser, at medlemmerne har stemmeret.

⁶⁴ – Eftersom de proceduremæssige garantier er individuelle garantier, afhænger deres rækkevidde af de interesser, som den pågældende sammenslutning faktisk repræsenterer. I et tilfælde med en enhed som CCCME, der i et vist omfang kontrolleres af Kina, skal der følgelig tages hensyn til de forskellige interesser, som sammenslutningen repræsenterer (eksporterende producenter og Kina), når den faktiske rækkevidde af dens proceduremæssige rettigheder i henhold til disse bestemmelser fastlægges.

97. Jeg skal indledningsvis påpege, at spørgsmålet om, hvorvidt en enhed er en »repræsentativ sammenslutning af eksportører« i grundforordningens forstand⁶⁵, er et spørgsmål, der er adskilt fra spørgsmålet om, hvorvidt denne enhed kan repræsentere sine medlemmer for Retten i et annullationssøgsmål. Som anført ovenfor⁶⁶ skal den anden formalitetsindsigelse adskilles fra den første formalitetsindsigelse, for så vidt som den vedrører CCCME's evne til at anlægge et annullationssøgsmål *på vegne af sine medlemmer*. En sammenslutnings mulighed for at repræsentere medlemmerne for Unionens retsinstanter, og navnlig deres søgsmålskompetence, afhænger af de kriterier, som er udviklet i retspraksis vedrørende artikel 263, stk. 4, TEUF.

98. Jeg skal erindre om, at en sammenslutning, som skal beskytte producenters fælles interesser, som hovedregel alene har beføjelse til at anlægge annullationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF, hvis de virksomheder, den repræsenterer, eller nogle af disse virksomheder selv har søgsmålskompetence⁶⁷. I medfør af denne bestemmelse kan en af en sammenslutning anlagt sag, hvorunder den handler på et eller flere af medlemmernes vegne, der hver især havde været søgsmålsberettigede⁶⁸, og når disse ikke selv har anlagt et søgsmål, således antages til realitetsbehandling⁶⁹.

99. Det skal imidlertid erindres, at det følger af den primære EU-ret, at der ikke findes en ensartet definition af eller kriterier for en sammenslutning, der har ansvaret for at beskytte sine medlemmers fælles interesser. Eftersom der i artikel 263, stk. 4, TEUF ikke henvises til national lovgivning om betydningen af begrebet sammenslutning, skal dette begreb i denne henseende anses for at være et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal fortolkes ensartet i hele Den Europæiske Union⁷⁰. Det følger af retspraksis, at begrebet skal fortolkes under hensyntagen til bestemmelsens ordlyd, men ligeledes den sammenhæng, hvori det indgår, og de formål, der forfølges med den lovgivning, det er en del af⁷¹.

100. Eftersom der hverken i den primære EU-ret eller i Domstolens praksis med henblik på anvendelsen af artikel 263, stk. 4, TEUF er fastsat en definition af begrebet »sammenslutning«⁷², tager jeg udgangspunkt i sammenhængen for reglerne om sammenslutninger. Jeg er enig med Kommissionen i, at det følger af medlemsstaternes fælles traditioner, at begrebet sammenslutninger omfatter de enheder, der frit kan lede sig selv uden statens indgreb i overensstemmelse med deres egne regler og procedurer, og navnlig uafhængigt af regeringen eller andre offentlige myndigheder⁷³. Disse kendetegn er afledt af den grundlæggende foreningsfrihed som omhandlet i chartrets artikel 12 og EMRK's artikel 11⁷⁴. Nationale bestemmelser til gennemførelse af denne grundlæggende rettighed, som er anerkendt i alle medlemsstater, skal således opfylde disse krav. I denne henseende kan Kommissionen med føje

⁶⁵ – Jf. grundforordningens artikel 5, stk. 11.

⁶⁶ – Jf. punkt 35 og 36 ovenfor.

⁶⁷ – Jf. i denne retning dom af 22.6.2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen (C-182/03 og C-217/03, EU:C:2006:416, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis), og af 13.3.2018, European Union Copper Task Force mod Kommissionen (C-384/16 P, EU:C:2018:176, præmis 87).

⁶⁸ – Jf. dom af 22.12.2008, British Aggregates mod Kommissionen (C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

⁶⁹ – Jf. i denne retning dom af 11.6.2009, Confservizi mod Kommissionen (T-292/02, EU:T:2009:188, præmis 55), og kendelse af 29.3.2012, Asociación Española de Banca mod Kommissionen (T-236/10, EU:T:2012:176, præmis 25).

⁷⁰ – Jf. analogt dom af 19.12.2019, Engie Cartagena (C-523/18, EU:C:2019:1129, præmis 34).

⁷¹ – Jf. i denne retning bl.a. dom af 6.10.2020, Jobcenter Krefeld (C-181/19, EU:C:2020:794, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

⁷² – Den retspraksis, som Kommissionen har henvist til, vedrører i virkeligheden princippet om, at en sammenslutning ikke har kompetence til at anlægge et annullationssøgsmål, når medlemmerne ikke har en sådan kompetence individuelt. Jf. i denne retning kendelse af 18.12.1997, Kommissionen mod Sveriges Betodlares Centralforening (C-409/96 P, EU:C:1997:635, præmis 45), og dom af 13.12.2005, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, EU:C:2005:761, præmis 70).

⁷³ – Jf. de beviser, som Kommissionen har fremlagt i bilag 4-6 til svarene på Domstolens spørgsmål.

⁷⁴ – Jf. punkt 67-69 ovenfor.

gøre gældende, at det i almindelighed følger af medlemsstaternes lovgivning, at staten ikke deltager i sammenslutningers beslutningsproces⁷⁵. Som anført ovenfor⁷⁶ kan denne frihed imidlertid ikke benyttes til at hindre parterne i at udøve deres ret til forsvar, der er sikret ved chartrets artikel 41 og 47, med henblik på søgsmålskompetencen som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.

101. Det er korrekt, at Domstolen giver repræsentative sammenslutninger, hvis formål er at beskytte medlemmernes interesser, tilladelse til intervention i sager, som rejser principielle spørgsmål, der vil kunne påvirke disse medlemmer⁷⁷. I dommen i sagen Venezuela mod Rådet⁷⁸ fastslog Domstolen imidlertid, at fortolkningen af sammenhængen for og formålet med artikel 263, stk. 4, TEUF, henset til princippet om effektiv domstolsprøvelse og retsstatsprincippet, taler for at fastslå, at staten skal have søgsmålskompetence til at anlægge sager, når de øvrige betingelser i denne bestemmelse er opfyldt⁷⁹. Jeg skal påpege, at Domstolen i nævnte sag ikke gjorde den mulighed for at anlægge et annullationssøgsmål, der er fastsat i artikel 263, stk. 4, TEUF, afhængig af et tredjelands demokratiske beslutningsproces, selv om spørgsmålet om denne stats demokratiske repræsentativitet kan være relevant. Herved valgte Domstolen en »neutral« tilgang, for så vidt som søgsmålskompetencen for en stat – der kan forstås som bl.a. et politisk og kulturelt fællesskab, som individer er knyttet til på grundlag af forskellige kriterier, såsom nationalitet, bopæl eller religion⁸⁰ – ikke blev gjort betinget af statens styre, og den demokratiske beslutningsproces var på ingen måde en faktor i denne fastlæggelse.

102. For så vidt som Kommissionen i nærværende sag har begrundet kravet om en yderligere betingelse med hensyn til den pågældende sammenslutnings repræsentativitet med de grundlæggende principper om demokrati og princippet i artikel 3, stk. 5, TEU⁸¹, ville dette krav, henset til denne fortolkning, bevirke en uberettiget begrænsning af CCCME's adgang til retsinstanserne på vegne af sine medlemmer og begrænse princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse, som er sikret ved chartrets artikel 47.

103. Hvad angår det sidstnævnte princip har Domstolen fastslået, at de i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelser for at antage en sag til realitetsbehandling skal fortolkes i lyset af den grundlæggende ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, uden at en sådan fortolkning herved fører til, at der ses bort fra de betingelser, som udtrykkeligt er fastsat i denne traktat⁸². I det foreliggende tilfælde foreligger sådanne betingelser imidlertid ikke. Den af Kommissionen foreslåede fortolkning af bestemmelsen svarer snarere til at tilføje en ny betingelse, som begrænser visse enheders adgang til Retten.

⁷⁵ – Kommissionen har imidlertid medgivet, at staten spiller en rolle som administrativ eller dømmende myndighed, når den skal godkende oprettelsen af sammenslutningen. Myndigheden kontrollerer blot, at alle formelle retskrav i national lovgivning er overholdt.

⁷⁶ – Jf. punkt 68 ovenfor.

⁷⁷ – Jf. bl.a. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 28.9.1998, Pharos mod Kommissionen (C-151/98 P, EU:C:1998:440, præmis 6), og af 3.4.2014, Kommissionen mod Andersen (C-303/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:226, præmis 8).

⁷⁸ – Dom af 22.6.2021, Venezuela mod Rådet (Spørgsmålet, om en tredjestat er berørt) (C-872/19 P, EU:C:2021:507, præmis 50).

⁷⁹ – Ibidem, præmis 50. Domstolen fastslog udtrykkeligt, at »Unionens forpligtelse til at sikre respekten for retsstatsprincippet kan nemlig på ingen måde underlægges en betingelse om gensidighed for så vidt angår forholdet mellem Unionen og tredjelande«.

⁸⁰ – Ud fra et pluralistisk synspunkt er staten en gruppe eller sammenslutning (jf. M.V. Muñoz-Fraticelli, »The Structure of Pluralist Arguments«, i *The Structure of Pluralism*, Oxford Constitutional Theory, Oxford, 2014; online udg., Oxford Academic), Oxford Academic, og mere generelt P.Q. Hirst (red.), *The Pluralist Theory of the State: Selected Writings of G.D.H. Cole, J.N. Figgis and H.J. Laski*, Routledge, London, 1993).

⁸¹ – I medfør af dette princip skal Den Europæiske Union i forbindelserne med den øvrige verden forsvare og fremme sine værdier.

⁸² – Jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet (C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 97 og 98).

104. Begrundelsen for at tillade en sammenslutning at handle på vegne af sine medlemmer kan desuden fritage Retten fra at behandle flere søgsmål og er i overensstemmelse med kravet om god retspleje, eftersom det kan hindre, at medlemmer af en sammenslutning, der repræsenterer deres interesser, anlægger et stort antal søgsmål til prøvelse af de samme retsakter⁸³. Den ovennævnte yderligere betingelse, som Kommissionen har foreslået, er dermed ikke begrundet, henset til *legitimeringen* for en sammenslutnings repræsentation for retsinstanserne.

105. Med den anden formalitetsindsigelse har Kommissionen kritiseret den appellerede doms præmis 89-103, hvori Retten forkastede klagepunktet om CCCME's evne til at anlægge sag på vegne af sine medlemmer. I disse præmisser forkastede Retten den fortolkning, som Kommissionen havde foreslået, hvorefter dommen af 28. februar 2019 i sagen Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association⁸⁴ havde indført et krav med hensyn til den pågældende sammenslutnings repræsentativitet.

106. I modsætning til, hvad Kommissionen har anført, mener jeg ikke, at dommen af 28. februar 2019 i sagen Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association indførte en yderligere betingelse med hensyn til den pågældende sammenslutnings repræsentativitet. Der er endvidere intet i denne dom, som indikerer, at demokratisk beslutningstagen skal være en faktor for at godtgøre, at en erhvervs sammenslutning er repræsentativ.

107. I denne doms præmis 123 fastslog Domstolen navnlig, at »[d]et [ikke] kan [...] anerkendes, at den manglende stemmeret for visse af en sammenslutnings medlemmer eller et andet instrument, der giver dem mulighed for at gøre deres interesser gældende i sammenslutningens regi, er tilstrækkelig til at godtgøre, at den pågældende sammenslutning ikke har til formål at repræsentere sådanne medlemmer«. Domstolen fastslog, at Retten havde begået en retlig fejl ved at fastslå, at det påhvilede den pågældende sammenslutning at godtgøre ikke kun, at dens medlemmer var umiddelbart og individuelt berørt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, men tillige, at de medlemmer, hvis interesser de ønskede at forsvare, skulle kunne gøre deres individuelle interesser gældende i disse sammenslutninger. Herved forkastede Domstolen udtrykkeligt den varetagelse af individuelle interesser i sammenslutninger, som består i kravet om, at en sammenslutnings medlemmer skal have mulighed for at gøre deres interesser gældende i denne sammenslutning⁸⁵.

108. Som anført i analysen vedrørende den første formalitetsindsigelse rejser spørgsmålet om statslig kontrol og en demokratisk beslutningsproces et spørgsmål om beviset for en sådan beslutningsproces⁸⁶. Jeg skal i denne henseende erindre om, at Kommissionen for Retten bestred, at der var bevis for repræsentation, idet den anførte, at »CCCME's beslutning om at anlægge [annullationssøgsmålet]« og de mandater, som var afgivet til CCCME, ikke er tilstrækkelige til at godtgøre, at der fandtes en demokratisk proces i sammenslutningen. Kommissionen henviste ligeledes til artikel 4 i CCCME's vedtægter, som vedrører ministeriernes kontrol⁸⁷.

⁸³ – Retten har fastslået, at en sammenslutnings søgsmålskompetence er støttet på betragtningen om, at den af sammenslutningen anlagte sag frembyder processuelle fordele, idet et større antal enkeltsager, der alle ville angå samme retsakter, herved undgås, idet sammenslutningen har handlet på vegne af et eller flere af de medlemmer, den repræsenterer, som hver især havde været søgsmålsberettigede (jf. i denne retning dom af 6.7.1995, AITEC m.fl. mod Kommissionen, T-447/93 – T-449/93, EU:T:1995:130, præmis 60).

⁸⁴ – C-465/16 P (EU:C:2019:155).

⁸⁵ – Ibidem, præmis 125.

⁸⁶ – Jf. punkt 77-80 ovenfor.

⁸⁷ – I CCCME's vedtægters artikel 4 bestemmes, at sammenslutningen handler »under tilsyn, forvaltning og forretningsmæssige retningslinjer fra ministeriet for civile anliggender« og »[Kinas] handelsministerium« (jf. bilag A.7 til stævningen for Retten).

109. En sådan forbindelse til staten er som anført ovenfor⁸⁸ ikke tilstrækkelig til at fastslå, at CCCME repræsenterer staten, eller at CCCME ikke er demokratisk opbygget. Spørgsmålet om, hvorvidt CCCME er demokratisk opbygget, er for vidtrækkende med henblik på at afgøre, om sammenslutningen er repræsentativ⁸⁹. Kommissionen har selv anerkendt, at denne sag ikke vedrører opbygningen af stemmerettighederne, men den angivelige omstændighed, at CCCME handler efter instrukser fra de relevante ministerier i Kina⁹⁰. Jeg skal imidlertid påpege, at der i den foreliggende sag ikke er indikationer på, hvordan beslutningen om at anlægge sag for Retten blev truffet, eller at regeringen spillede en rolle i denne beslutning. De beviser, der blev fremlagt for Retten, er ikke tilstrækkelige til at påvise, at beslutningen om at indbringe sagen for retsinstanserne blev truffet uden samtykke fra medlemmerne og på foranledning af denne regering.

110. Jeg mener derfor, at Domstolen bør forkaste den anden formalitetsindsigelse om, at CCCME ikke er repræsentativ for sine medlemmer i retslige procedurer.

3. Den tredje formalitetsindsigelse for så vidt som søgsmålet blev anlagt af appellanter, som ikke er repræsenteret af CCCME

111. Kommissionen har anført, at den med hensyn til de øvrige appellanter, der ikke repræsenteres af CCCME, for Retten gjorde gældende, at der var tvivl om, hvorvidt underskriverne havde beføjelser til at underskrive mandaterne. Ifølge Kommissionen begik Retten en retlig fejl, idet den i den appellerede doms præmis 133-137 afviste at efterprøve, om underskriverne havde beføjelse hertil.

112. Denne institution har påberåbt sig dommen i sagen Barge mod Den Høje Myndighed⁹¹, hvori Domstolen fastslog, at den advokat, der handlede som part, kun skulle fremlægge et behørigt mandat til at anlægge sag, såfremt beføjelsen hertil *bestrides*. Kommissionen har gjort gældende, at der i artikel 38 i Domstolens dagældende procesreglement ikke var fastsat en pligt til at fremlægge et mandat til søgsmål anlagt af privatpersoner. I det pågældende tilfælde tillod Domstolen imidlertid i henhold til sin statut den anden part at anfægte, at der forelå et »behørigt mandat«, og fastslog, at Domstolen i et sådant tilfælde skal forelægges bevis herfor. En ændring af Rettens procesreglement kan ikke være i modstrid med et krav i statuten, som er en højere norm end procesreglementet.

113. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen anmodet Domstolen om at opfordre de øvrige appellanter til at fremlægge de nødvendige dokumenter for at efterprøve, om der forelå et behørigt mandat.

114. Appellanterne har gjort gældende, at Kommissionen for Retten ikke gav udtryk for tvivl om, hvorvidt underskriverne havde beføjelse til at underskrive mandatet, men bestred, at de formelle dokumenter var fuldstændige. Retten bekræftede med føje, at dens procesreglement ikke krævede bevis for, at advokatens mandat blev indrømmet vedkommende af en person, der havde bemyndigelse hertil. Retten fastslog imidlertid ikke, at den ikke længere skulle kontrollere, om fuldmagtsgiver faktisk havde beføjelse hertil. Retten fastslog blot, at mandatet opfyldte kravene.

⁸⁸ – Jf. punkt 77-80 ovenfor.

⁸⁹ – I henhold til artikel 10, stk. 1, i CCCME's vedtægter har medlemmerne desuden stemmeret. Der skal derfor være håndgribelige beviser for, at stemmerettighederne blev tilsidesat i nærværende sag med hensyn til beslutningen om at anlægge sag for Retten (jf. bilag A.7 til stævningen for Retten).

⁹⁰ – Jf. punkt 19 i Kommissionens svar på Domstolens spørgsmål.

⁹¹ – Dom af 16.2.1965 (14/64, EU:C:1965:13, org.ref.: Rec., s. 57).

Kommissionen rejste ikke tvivl om, hvorvidt mandaterne blev givet af personer, som havde beføjelse hertil. Når der ikke foreligger underbyggede argumenter, der kan rejse tvivl om det ovenstående, har Retten ikke pligt til at kræve et sådant bevis fremlagt.

115. Jeg skal indledningsvis erindre om, at Kommissionen for Retten med hensyn til syv af de andre juridiske personer, hvis navne fremgår af bilag I til den appellerede dom, gjorde gældende, at den person, der underskrev mandatet, var »befuldmægtiget administrator«, »generaldirektør«, »finanscontroller« eller »direktør« uden yderligere præcisering, og uden at det begrundes, om denne person i henhold til kinesisk ret havde beføjelse til at underskrive et sådant mandat. Hvad angår de to andre juridiske personer, hvis navne fremgår af dette bilag, gjorde Kommissionen gældende, at det fremlagte mandat ikke angav underskriverens funktion, uden at der i øvrigt var vedlagt dokumentation, der godtgjorde, at underskriveren havde beføjelse til at underskrive et sådant dokument.

116. I denne henseende fremgår det af artikel 19, stk. 3 og 4, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, der i medfør af artikel 53 finder anvendelse på rettergangsmåden for Retten⁹², at andre parter end medlemsstaterne og EU-institutionerne skal repræsenteres af en advokat, der har beskikkelse i f.eks. en medlemsstat.

117. For at en person kan anlægge et annullationssøgsmål, er det nødvendigt, at den pågældende godtgør, at vedkommende faktisk har besluttet at anlægge sagen, og at de advokater, som hævder at repræsentere denne person, faktisk har fået fuldmagt hertil⁹³. I denne henseende foreskriver artikel 51, stk. 3, i Rettens procesreglement, at advokaterne, når den part, de repræsenterer, er en privat juridisk person, til Justitskontoret skal indlevere en fuldmagt udstedt af denne person, idet den manglende fremlæggelse heraf i henhold til procesreglementets artikel 51, stk. 4, kan medføre, at stævningen afvises.

118. Med hensyn til artikel 51, stk. 3, i Rettens procesreglement skal jeg erindre om, at denne bestemmelse i modsætning til en tidligere version af procesreglementet⁹⁴ ikke bestemmer, at en part skal fremlægge bevis for, at den fuldmagt, som sagsøgerens advokat har fået, er blevet udstedt til vedkommende af en person med beføjelse hertil. I sin praksis har Retten af ændringen af procesreglementet udledt, at der ikke kræves et sådant bevis⁹⁵.

119. Jeg mener imidlertid, at en lempelse af procedurereglerne ved *indleveringen* af en stævning i et annullationssøgsmål ikke påvirker ovennævnte *materielle krav* om, at sagsøgerne repræsenteres af deres af advokater, som er fastsat i artikel 19 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, der er en højere norm end procesreglementet. I en nyere dom har Domstolen fastslået, at den betingelse om uafhængighed, der ved denne artikel 19 er pålagt repræsentationen af ikke-privilegerede sagsøgere, kan fortolkes snævert af Unionens retsinstanser⁹⁶. På samme måde skal denne prøvelsesgrad anvendes på kravet om repræsentation med hensyn til gyldigheden af den fuldmagt, som en sagsøgers advokat er givet.

⁹² – Det følger af statuttens artikel 53, at »afsnit III i denne statut finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten«. Dette afsnit omfatter statuttens artikel 19.

⁹³ – Jf. i denne retning dom af 18.1.2007, PKK og KNK mod Rådet (C-229/05 P, EU:C:2007:32, præmis 113).

⁹⁴ – Artikel 44, stk. 5, litra b), i Rettens procesreglement i den version, der hidrører fra *Den Europæiske Unions Tidende* af 2.5.1991 (EFT 1991, L 136, s. 1).

⁹⁵ – Jf. i denne retning dom af 28.9.2016, European Food mod EUIPO – Société des produits Nestlé (FITNESS) (T-476/15, EU:T:2016:568, præmis 19), af 17.2.2017, Batmore Capital mod EUIPO – Univers Poche (POCKETBOOK) (T-596/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:103, præmis 19-22), og af 19.12.2019, Amigüitos pets & life mod EUIPO – Société des produits Nestlé (THE ONLY ONE by alphaspirt wild and perfect) (T-40/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:890, præmis 14).

⁹⁶ – Dom af 14.7.2022, Universität Bremen mod REA (C-110/21 P, EU:C:2022:555, præmis 53).

120. Den omstændighed, at den nye bestemmelse, artikel 51, stk. 3, i Rettens procesreglement, ikke indeholder en udtrykkelig henvisning til et sådant bevis, fritager således ikke Retten fra at kontrollere gyldigheden af beføjelserne for den person, der underskriver et mandat, når den anden part udtrykkeligt har anfægtet denne gyldighed. Kommissionen har med føje anført, at såfremt gyldigheden af et mandat, som en part har givet sin advokat, anfægtes, skal denne part kunne godtgøre, at den person, der har underskrevet mandatatet, har den fornødne beføjelse hertil⁹⁷.

121. Det er derfor min opfattelse, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at eftersom dens procesreglement ikke kræver bevis for, at det mandat, som en advokat er indrømmet, er udstedt af en person, der har beføjelse hertil, skulle Kommissionens anfægtelse af lovligheden af dette mandat forkastes.

122. Når dette er sagt, skal Kommissionen, når den ønsker at anfægte udøvelsen af sådanne beføjelser, i det mindste godtgøre, at sagen i denne henseende er umiddelbart berettiget. I nærværende sag har Kommissionen støttet sig på blotte hævdelser. Den har for det første anført, at visse underskrivere af det pågældende mandat ikke angav deres funktioner og ikke vedlagde dokumenter, der godtgjorde beføjelserne til at underskrive sådanne akter. For det andet har Kommissionen støttet sine argumenter på den omstændighed, at visse underskrivere, som havde anført deres funktioner som befuldmægtiget administrator, generaldirektør, finanscontroller eller direktør, ikke førte bevis for, at de i henhold til kinesisk ret havde beføjelser til at underskrive et sådant mandat. Sådanne hævdelser skal imidlertid underbygges⁹⁸.

123. Det følger heraf, at den appellerede doms præmis 136 er behæftet med en retlig fejl. Hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten afslører en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er begrundet af andre retlige grunde, kan en sådan tilsidesættelse imidlertid ikke føre til, at denne dom ophæves. Derimod skal præmisserne ændres⁹⁹. I denne sag foreslår jeg Domstolen at ophæve denne præmis og fastslå, at det af Kommissionen anførte ikke svarer til en anfægtelse af, at det mandat, som sagsøgerens advokat blev indrømmet, blev indrømmet vedkommende behørigt af en person med beføjelse hertil.

124. Jeg vil herefter behandle realiteten, idet særligt det første appelanbringendes første led samt det andet og det femte appelanbringende behandles.

B. Om det første appelanbringendes første led

125. Appellanterne har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 152-211 og 398-403, idet den ikke konstaterede en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 5, 6 og 7, og princippet om god forvaltningsskik hvad angår importoplysningerne.

126. Jeg skal indledningsvis erindre om, at Kommissionen tilpassede importdataene som beskrevet i den appellerede doms præmis 159-166. Disse tilpasninger var i det væsentlige støttet på tanken om, at forholdet mellem mængderne af de forskellige varer, der var omfattet af samme

⁹⁷ – Jf. i denne retning dom af 16.2.1965, *Barge mod Den Høje Myndighed* (14/64, EU:C:1965:13, org.ref. s. 57).

⁹⁸ – Jf. analogt dom af 14.7.2022, *Universität Bremen mod REA* (C-110/21 P, EU:C:2022:555, præmis 67).

⁹⁹ – Dom af 9.9.2008, *FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen* (C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 187), af 6.9.2017, *Intel mod Kommissionen* (C-413/14 P, EU:C:2017:632, præmis 94), og af 6.11.2018, *Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori, og Kommissionen mod Ferracci* (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 48).

varekode, var uforandret over tid og fordelt på lande. Appellanterne anfægtede disse tilpasninger for Retten, idet de anførte, at denne metode var støttet på ubegrundede og urimelige antagelser, som bevirkede, at den mængde, der blev taget i betragtning, ikke var støttet på positivt bevismateriale.

127. I den appellerede doms præmis 196 forkastede Retten disse argumenter. Den fastslog, at importmængderne, henset til rimeligheden og sandsynligheden af Kommissionens skøn og til denne institutions vide skønsmålinger, var fastsat korrekt, eftersom der ikke forelå mere præcise og nyere oplysninger med tilsvarende eller større pålidelighed.

128. For Domstolen har appellanterne fremført to argumenter, som vil blive undersøgt nedenfor.

1. De referenceoplysninger, der er lagt til grund

129. Appellanterne har gjort gældende, at Retten begik en fejl ved at fastslå, at de importdata, som Kommissionen havde lagt til grund, kunne anses for at være positivt bevismateriale, og at anvendelsen heraf var berettiget. Den appellerede doms præmisser behandlede ikke kritikken af den antagelse, som Kommissionen støttede sig på, om, at andelen i basisårene af mængden og priserne på varer i en bestemt kode, der var afledt af den kombinerede nomenklatur (KN)¹⁰⁰, var uforandret i de følgende år og blev anvendt på forskellig oprindelse. De har anført, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionen med føje kunne tage hensyn til oplysninger fra referenceåret. Appellanterne har navnlig anfægtet den appellerede doms præmis 194, hvori Retten med henblik på at forkaste det første anbringendes første led i sagen i første instans tiltrådte anvendelsen af de skøn, som Kommissionen havde lagt til grund. Appellanterne har gjort gældende, at Retten ikke behandlede deres argument om, at Kommissionen ikke med føje kunne støtte sig på ovennævnte antagelse.

130. Appellanterne har gjort gældende, at eftersom der ikke foreligger underbyggende beviser, kan antagelsen ikke være rimelig og opfylder ikke kravene til positivt bevismateriale i medfør af grundforordningens artikel 3, stk. 2. Importdataene lægges netop til grund for at vurdere udviklingen i importen og forskellene mellem landene. Appellanterne er således af den opfattelse, at det er absurd at antage, at der ikke foreligger en sådan udvikling.

131. Kommissionen har, støttet af intervenienterne, gjort gældende, at Retten ikke begik en fejl ved at fastslå, at kravet til positivt bevismateriale i medfør af grundforordningens artikel 3, stk. 2, var opfyldt.

132. Jeg skal indledningsvis erindre om, at det følger af fast retspraksis, at Unionens institutioner har et vidt skøn, ganske særligt med hensyn til antidumpingforanstaltninger og konstateringen af skade, som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge¹⁰¹.

¹⁰⁰ – Eurostats data inddeles efter koder i KN. I den foreliggende sag henhører den vare, som er omhandlet i den omtvistede forordning, under to koder: KN-kode ex 7325 10 00 (ikke-deformerbart støbejern) og KN-kode ex 7325 99 10 (deformerbart støbejern), idet benævnelsen »ex« foran koden i begge tilfælde angiver, at den af undersøgelsen omhandlede vare kun henhører under en del af den pågældende kode.

¹⁰¹ – Jf. i denne retning dom af 2.12.2021, Kommissionen og GMB Glasmanufaktur Brandenburg mod Xinyi PV Products (Anhui) Holdings (C-884/19 P og C-888/19 P, EU:C:2021:973, præmis 117), og af 10.7.2019, Caviro Distillerie m.fl. mod Kommissionen (C-345/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:589, præmis 14).

133. I denne henseende påhviler det Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 2, at fremlægge positivt bevismateriale og foretage en objektiv undersøgelse af dataene vedrørende skadeselementerne¹⁰².

134. Unionens retsinstansers prøvelse skal derfor ikke kun vedrøre eventuelle retlige fejl, men også spørgsmålene, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det omtvistede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning. Det samme gælder særligt for så vidt angår konstateringen af, om der foreligger skade for EU-erhvervsgrenen, som kræver, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder¹⁰³. Det påhviler ligeledes sagsøgeren at fremlægge beviser, der sætter Retten i stand til at fastslå, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved konstateringen af skaden¹⁰⁴.

135. Rettens efterprøvelse af de beviser, som Unionens institutioner har lagt til grund for deres konstateringer, udgør endvidere ikke en ny vurdering af de faktiske omstændigheder, som erstatter institutionernes. Denne kontrol griber ikke ind i de nævnte institutioners vide skønsmålinger på det handelspolitiske område, men begrænser sig til at efterprøve, om disse elementer er af en sådan art, at de understøtter institutionernes konklusioner. Det tilkommer derfor Retten ikke blot at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf¹⁰⁵.

136. I det foreliggende tilfælde skal Domstolen afgøre, om Retten med føje kunne tiltræde Kommissionens fremgangsmåde med at ekstrapolere absolutte og relative importmængder af den pågældende vare i referenceårene og -landene til senere år og andre lande.

137. Hvad angår anvendelsen af Eurostats data har Domstolen fastslået, at det ikke alene er passende at anvende disse med henblik på at konstatere en skade¹⁰⁶, men at Kommissionen også »med fornøden omhu« skal foretage en undersøgelse, når disse oplysninger anfægtes¹⁰⁷. Det følger imidlertid klart af Domstolens praksis, at »anfægtelsen« af Eurostats data indebærer, at parterne skal godtgøre, at *der foreligger væsentlige unøjagtigheder*, som udgør faktiske fejl¹⁰⁸. En sådan regel følger af ovennævnte retspraksis, hvorefter sagsøgeren skal fremlægge beviser, der

¹⁰² – Jf. i denne retning dom af 10.9.2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, præmis 52 og 68).

¹⁰³ – Jf. i denne retning dom af 10.9.2015, Bricmate (C-569/13 EU:C:2015:572, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

¹⁰⁴ – Jf. i denne retning dom af 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals mod Rådet (T-310/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:295, præmis 129).

¹⁰⁵ – Dom af 18.10.2018, Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet (C-100/17 P, EU:C:2018:842, præmis 64), og af 10.7.2019, Caviro Distillerie m.fl. mod Kommissionen (C-345/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:589, præmis 16).

¹⁰⁶ – Data fra Eurostat skal bruges til at beregne mængden af dumpingimport (jf. i denne retning dom af 22.3.2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, præmis 30).

¹⁰⁷ – Dom af 10.9.2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, præmis 68).

¹⁰⁸ – Ibidem, præmis 47-49. I f.eks. Bricmate-dommen støttede den forelæggende svenske ret, der lagde Bricmates underbyggede anfægtelse af data vedrørende importmængden til grund, sin tvivl på disse anfægtelser af, om dataene var mangelfulde. Den forelæggende ret ønskede oplyst, om Unionens institutioner havde begået en fejl vedrørende importmængderne af varer henhørende under KN-kode 6908 90 99, idet mængden af import fra Kina i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 917/2011 af 12.9.2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af keramiske fliser med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2011, L 238, s. 1) blev overvurderet med 1,3 mio. m² for 2009 og for undersøgelsesperioden. Den forelæggende ret ønskede ligeledes oplyst, om disse institutioner havde begået en fejl vedrørende importen af varer henhørende under KN-kode 6907 90 99, nu KN-kode 6907 90 80, således at denne import var blevet overvurderet med 10% for 2009 og for undersøgelsesperioden.

sætter Retten i stand til at fastslå, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved konstateringen af skaden. Det skal påpeges, at appellanterne for Retten anførte, at hverken Kommissionen eller klagerne havde forklaret, hvorfor disse antagelser var begrundede eller rimelige, at Kommissionen ikke forsøgte at indhente oplysninger for at efterprøve rigtigheden af disse antagelser, og at importdataene derfor ikke er støttet på positivt bevismateriale¹⁰⁹. Herved tilsigtede appellanterne i det væsentlige at overføre bevisbyrden på Kommissionen og undlade selv faktisk at anfægte pålideligheden af de anvendte data.

138. Retten fastslog derfor med føje, at for så vidt som parterne tilsigtede at anfægte pålideligheden af de data, som Kommissionen anvendte vedrørende omfanget af dumpingimporten, skulle de underbygge deres argumenter med beviser, som konkret kunne rejse tvivl om pålideligheden af den metode eller de oplysninger, som denne institution havde anvendt¹¹⁰. I den foreliggende sag fandt Retten ikke en sådan faktisk fejl, og på dette trin skal Domstolen afholde sig fra at foretage en fornyet bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvilket ikke er omfattet af dens kompetence inden for rammerne af en appelsag.

139. Hvad angår tilpasninger og ekstrapoleringer med henblik på konstateringen af skaden har Domstolen ikke fastsat en regel for den tilladte tilpasning og ekstrapolering. Domstolen skal derfor vurdere, om de pågældende tilpasninger og ekstrapoleringer er i overensstemmelse med rapporterne fra WTO's appelorgan med hensyn til 1994-antidumpingaftalens artikel 3.1.

140. I denne henseende fandt WTO's appelorgan i rapporten *US – Varmvalset stål*, at begrebet »positivt bevismateriale« vedrører »kvaliteten af det bevismateriale, som myndighederne kan lægge til grund ved konstateringen«, og at ordet »positivt« betyder, »at bevismaterialet skal være af bekræftende, objektiv og kontrollerbar karakter, og at det skal være pålideligt«¹¹¹.

141. I rapporten *Mexico – Antidumpingtold på ris* anerkendte WTO's appelorgan endvidere, at det inden for rammerne af det skøn, som en undersøgende myndighed har, når den skal fastlægge metoden for sin analyse, må forventes, at myndigheden kan skulle støtte sig på *rimelige antagelser eller drage slutninger*. Appelorganet tilføjede imidlertid, at den undersøgende myndighed herved skal sikre, at konstateringerne støttes på »positivt bevismateriale«. Når konstateringen er støttet på antagelser, skal disse antagelser derfor udledes af *rimelige slutninger* på et troværdigt faktisk grundlag og være tilstrækkeligt begrundede, således at det kan kontrolleres, at de er objektive og pålidelige¹¹². I det nævnte tilfælde fastslog WTO's appelorgan, at den pågældende undersøgende myndighed skulle »underbygge, at bestemte antagelser var rimelige og pålidelige«¹¹³.

142. Det følger af disse rapporter, at den undersøgende myndighed, når der ikke findes oplysninger, der gør det muligt umiddelbart at fastslå, at visse omstændigheder foreligger, kan konstatere en skade på grundlag af tilpassede oplysninger udledt af rimelige slutninger eller rimelige antagelser. Dette rejser spørgsmålet om, hvad der forstås ved rimelig slutning eller rimelig antagelse. Efter min opfattelse er en antagelse eller slutning rimelig, når det er mest sandsynligt, at den er sand. Det er en vurdering af sandsynligheden af de scenarier, hvor rimelige

¹⁰⁹ – Jf. stævningen for Retten, punkt 35.

¹¹⁰ – Jf. i denne retning dom af 20.9.2019, Jinan Meide Casting mod Kommissionen (T-650/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:644, præmis 357).

¹¹¹ – Jf. i denne retning rapporten fra WTO's appelorgan i sagen »De Forenede Stater – Antidumpingforanstaltninger over for visse varer af varmvalset stål med oprindelse i Japan«, vedtaget den 23.8.2001 (WT/DS 184/AB/R), punkt 192.

¹¹² – WTO's appelorgans rapport af 29.11.2005 i sagen »Mexico – Endelige antidumpingforanstaltninger for oksekød og ris« (AB-2005-6) (WT/DS295/AB/R), punkt 204.

¹¹³ – Ibidem, fodnote 228.

slutninger med stor sandsynlighed er sande. For det første skal oplysningerne være pålidelige og korrekte, når Kommissionen med henblik herpå lægger vægt på en slutning, der drages på grundlag af tilpasninger af kendte oplysninger. Kommissionen anvender derfor normalt Eurostats data, som er blevet indhentet i medfør af en fast procedure, som indebærer en tilstrækkelig grad af kontrol. For det andet skal tilpasningerne foretages ved at anvende en troværdig og gennemsigtig metode, hvorved der sikres en højst sandsynlig slutning, som kan udgøre en rimelig slutning eller en rimelig antagelse¹¹⁴.

143. Hvad angår vurderingen af de tilpasninger og ekstrapoleringer, der foretages med henblik på konstateringen af skade, skal den retslige prøvelse således begrænses til en kontrol af, om den antagelse, som Kommissionen støttede sig på, er baseret på oplysninger, der er pålidelige og korrekte, og om tilpasningerne er blevet foretaget under anvendelse af en troværdig og gennemsigtig metode. Under hensyn til disse betragtninger skulle Retten have undersøgt, om Kommissionens tilpasninger og ekstrapoleringer af Eurostats data vedrørende de pågældende varer udgjorde en *rimelig slutning* eller en *rimelig antagelse*.

144. I den appellerede dom angav Retten meget detaljeret, hvorledes Kommissionen foretog tilpasningerne og ekstrapoleringerne, og om de af Kommissionen anvendte data kunne kvalificeres retligt som positivt bevismateriale¹¹⁵. For det første beskrev den fremskrivningen på 30% af omfanget af dumpingimporten efter 2014. Kommissionen støttede sig i det væsentlige på eksisterende data, dvs. fordelingen af de importerede varer før 2014¹¹⁶. For det andet forklarede Retten metoden til vurdering af procentdelen af importmængden af den pågældende vare på grundlag af oprindelseslandet, eftersom den præcise procentdel for fordelingen efter oprindelsesland for visse varer var ukendt¹¹⁷. For det tredje præciserede Retten, hvorledes Kommissionen af egen drift havde udledt mængden af en bestemt varekategori (kloakriste), idet den tog hensyn til de stikprøveudtagne eksporterende producenters gennemsnitlige afsætning af disse i undersøgelsesperioden¹¹⁸. I betragtning af disse detaljerede forklaringer fastslog Retten umiddelbart, at metoderne var troværdige og gennemsigtige. Dernæst foretog Retten en detaljeret vurdering af de tre klagepunkter, som appellanterne havde fremført¹¹⁹.

¹¹⁴ – Dette krav blev fastlagt i dom af 10.9.2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, præmis 65 og 68), hvori Domstolen fastslog, »at EU-institutionerne ikke med den *forholdne omhu* undersøgte de data, der er indeholdt i Eurostats statistikker« (min fremhævelse).

¹¹⁵ – For fuldstændighedens skyld skal jeg erindre om, at Retten i den appellerede doms præmis 167-173 undersøgte, om Kommissionen under den administrative procedure faktisk tog hensyn til alle appellanternes argumenter vedrørende kontrollen med den metode, som klagerne havde foreslået, og at disse data ikke blev accepteret »automatisk«.

¹¹⁶ – I den appellerede doms præmis 159 og 160 forklarede Retten med hensyn til varer af ikke-deformerbart støbejern (KN-kode ex 7325 10) nærmere bestemt, at Kommissionen siden 2014 alene rådede over data for KN-kode ex 7325 10 00, som omfattede den pågældende vare sammen med andre varer. For at udlede de tal, der svarer til den faktiske import af den pågældende vare i den betragtede periode, tog Kommissionen hensyn til data fra før 2014 vedrørende varer af ikke-deformerbart støbejern. Den støttede sig på andelen af denne import i de tre underkoder, der før 2014 gav oplysninger om denne vare. Den andel, der kunne tilskrives den pågældende vare, blev vurderet til 30%. På grundlag heraf konkluderede Kommissionen, at 60% af importen fra Kina, 73% af importen fra Indien og 50% af importen fra andre lande vedrørte den pågældende vare, og anvendte disse procentdele på den import, der var registreret fra den 1.1.2014 til afslutningen af undersøgelsesperioden.

¹¹⁷ – I den appellerede doms præmis 161-163 forklarede Retten navnlig, at Kommissionen havde observeret, at importørerne af varer af deformerbart støbejern med oprindelse i Kina begyndte at benytte KN-kode ex 7325 99 10 i 2005, hvilket er det år, Den Europæiske Unions tidligere antidumpingforanstaltninger blev indført. For at beregne den af denne kode omhandlede import valgte Kommissionen 2004 som det referencår, hvor den havde data om importen under KN-kode ex 7325 99 10, men ikke om den pågældende vare. Den trak derefter de transaktioner, der blev gennemført i 2004, fra importmængden for den betragtede periode. Kommissionen fandt således, at samtlige transaktioner vedrørende den pågældende vare henhørte under KN-kode ex 7325 99 10, fra hvilken den fratruk 14 645 ton. På samme måde beregnede Kommissionen mængden af importen af varer af deformerbart støbejern fra Indien under KN-kode ex 7325 99 10 ved at trække importen i 2009 registreret under denne kode, som ikke svarede til den pågældende vare, fra importmængden i den betragtede periode.

¹¹⁸ – Jf. den appellerede doms præmis 165 og 166.

¹¹⁹ – Jf. bedømmelsen af det første og det andet klagepunkt (henholdsvis den appellerede doms præmis 167-170 og 174-196), som er genstand for det første appellanbringendes første led.

145. Det skal i denne henseende fremhæves, at Retten ved sin bedømmelse i det væsentlige fastslog, at Kommissionen havde støttet sig på pålidelige og præcise andele med hensyn til tidligere perioder eller forskellige oprindelseslande. I den appellerede doms præmis 196 fastslog Retten således, at de skøn, som Kommissionen havde fremlagt, var »rimelige« og »sandsynlige«. Den tog i det væsentlige hensyn til den omstændighed, at tilpasningerne og ekstrapoleringerne var støttet på et troværdigt grundlag, og at de var passende. Herved undersøgte Retten, om der forelå et urigtigt skøn, og om der var en rimelig sandsynlighed for, at antagelsen var sand, hvilket – som anført ovenfor¹²⁰ – efter min opfattelse er det korrekte retlige kriterium.

146. I retsmødet anførte appellanterne navnlig, at der *faktisk* var ændringer i andelene af den pågældende vare, og at antagelsen om, at der ikke var ændringer, var »åbenbart ulogisk«. De gjorde gældende, at det var »almindelig logik«, at vareandelene ændredes med tiden. Efter min opfattelse fastslog Retten med føje, at skønnene var rimelige og troværdige, og Kommissionen kunne derfor med rimelighed antage, at importmængden af en vare under en bestemt KN-kode eller fra et bestemt land forblev stabil over tid. Som intervenienterne har gjort gældende i retsmødet for Domstolen, kan det med rimelighed antages, at efterspørgslen på de to pågældende varer, dvs. gadeinventar og brønddæksler, var stabil før og efter 2014, idet de to varer har en temmelig lang levetid, og idet importmængden af disse varer forblev stabil over tid. Det var således *meget sandsynligt*, at andelen af disse varer var denne samme før 2014, hvor der var oplysninger om denne andel, og efter 2014, hvor disse oplysninger ikke fandtes. Som anført ovenfor støttede Kommissionen sig på kendte data og fulgte en troværdig og gennemsigtig metode, hvorved den sikrede, at konklusionen med stor sandsynlighed var korrekt. Retten begik følgelig ikke en fejl ved at fastslå, at Kommissionens slutning var rimelig.

147. Henset til ovennævnte rapporter fra WTO's appelorgan, som anerkender »rimelige slutninger«¹²¹, og de vide skønsmålinger, som Kommissionen er tillagt¹²², mener jeg derfor, at oplysningerne om den pågældende vare kan ekstrapoleres og tilpasses som forklaret¹²³. De pågældende tilpasninger og ekstrapolering udgør positivt bevismateriale som omhandlet i rapporterne fra WTO's appelorgan og i grundforordningens artikel 3, stk. 2. Retten begik således ikke en fejl i den appellerede doms præmis 183-196, da den forkastede appellanternes kritik og tiltrådte de pågældende skøn.

2. Afvisning af alternative oplysninger

148. Appellanterne har med deres appel kritiseret, at Retten i den appellerede doms præmis 178 og 179 forkastede de alternative oplysninger, som de havde fremlagt. For Retten gjorde appellanterne gældende, at Kommissionen skulle have taget hensyn til eksportoplysninger fra de kinesiske toldmyndigheder, hvoraf fremgår, at EU-skønnene var ansat for højt¹²⁴.

¹²⁰ – Jf. punkt 142 ovenfor.

¹²¹ – Jf. punkt 140 og 141 ovenfor.

¹²² – Jf. punkt 132 ovenfor.

¹²³ – Som forklaret ovenfor anerkender WTO-rapporterne *rimelige slutninger*. I ordbogen Merriam-Webster defineres det engelske verbum »infer« (slutte) som »to derive as a conclusion from facts or premises« (udlede en konklusion af faktiske omstændigheder eller forudsætninger), mens »extrapolate« (ekstrapolere) defineres som at forudsige ved at fremskrive tidligere erfaringer eller kendte data. Ekstrapolering indebærer således en forudsigelse af fremtidige data på grundlag af historiske data. En ekstrapolering som i det foreliggende tilfælde skal således, eftersom den er støttet på *kendte* og pålidelige data, anerkendes som en rimelig slutning.

¹²⁴ – Jf. punkt 37 i stævningen for Retten og bilag 11 hertil.

149. For at undgå at besvare de oplysninger, som Kommissionen faktisk anvendte, fremlagde appellanterne alternative oplysninger. I den appellerede doms præmis 178 og 179 forkastede Retten med føje appellanternes klagepunkter, idet den fastslog, at det påhviler sagsøgerne i første instans, såfremt de vil anfægte pålideligheden af de oplysninger, som Kommissionen har anvendt vedrørende omfanget af dumpingimporten, at underbygge deres udsagn med beviser, som konkret kan rejse tvivl om pålideligheden af den metode eller de oplysninger, som denne institution har anvendt. Retten anførte således i denne henseende, at sagsøgeren ikke udelukkende kan fremlægge alternative tal, men skal fremlægge oplysninger, som kan rejse tvivl om de oplysninger, som Kommissionen har fremlagt.

150. I appellen ses appellanterne ikke at have identificeret nogen specifik retlig fejl i denne analyse, hvorfor argumentet skal afvises. Under alle omstændigheder skal dette argument forkastes som ugrundet. Af de ovenfor anførte grunde¹²⁵ skal parterne underbygge deres udsagn med beviser, som konkret kan rejse tvivl om pålideligheden af den metode eller de oplysninger, som denne institution har anvendt¹²⁶, og ikke blot fremlægge alternative oplysninger fra andre kilder. Som anført påhviler det sagsøgeren at fremlægge beviser, der sætter Retten i stand til at fastslå, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved konstateringen af skaden¹²⁷.

151. Under disse omstændigheder foreslår jeg, at Domstolen forkaster det første appelanbringendes første led, idet det delvist skal afvises, delvist er ugrundet.

C. Om det andet appelanbringende

152. Appellanterne har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 302-311, eftersom den alene undersøgte deres argumenter vedrørende produktionsomkostningerne for en af EU-virksomhederne (Saint-Gobain PAM), men ikke argumenterne vedrørende dennes rentabilitet. I betragtning af, at Saint-Gobain PAM solgte den pågældende vare både direkte til ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder og indirekte gennem forretningsmæssigt forbundne salgsenheder, var den eneste metode til at fastlægge den fortjeneste, som Saint-Gobain PAM-koncernen faktisk opnåede, at sammenligne salgspriserne over for ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder med producentens produktionsomkostninger og sælgernes salgsmarkedsomkostninger, almindelige omkostninger og administrationsomkostninger (herefter »SA&G-omkostningerne«).

153. Ved alene at tage hensyn til Gobain PAM's produktionsomkostninger som led i fremstillingen, uden hensyntagen til den salgstype, som derefter fandt sted, undlod Kommissionen ved beregningen af virksomhedens samlede rentabilitet at tage hensyn til den »skjulte« fortjeneste, som producenten havde opnået ved salg til forretningsmæssigt forbundne enheder. I retsmødet har appellanterne anført, at Kommissionen udelukkede de ikke-forretningsmæssigt forbundne forhandlers omkostninger.

154. Appellanterne har navnlig gjort gældende, at Saint-Gobain PAM-koncernens egentlige fortjeneste i en situation, hvor de forretningsmæssigt forbundne salgsenheder opnår en fortjeneste på 2% på salget til ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder, og producenten opnår en fortjeneste på 10% på sit salg til forretningsmæssigt forbundne salgsenheder, ville bestå af de

¹²⁵ – Jf. punkt 137 ovenfor.

¹²⁶ – Den appellerede doms præmis 178 og 179.

¹²⁷ – Jf. i denne retning dom af 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals mod Rådet (T-310/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:295, præmis 129). Jf. analogt dom af 16.4.2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 41 og 42 og den deri nævnte retspraksis).

beløb, der opnås på grundlag af disse producentsatser. Ved at anvende sin egen metode konkluderede Kommissionen imidlertid angiveligt, at Saint-Gobain PAM-koncernen i denne situation kun opnåede en fortjeneste på 2%. Producentens yderligere fortjeneste på 10% fra dennes salg til forretningsmæssigt forbundne salgsenheder forbliver »skjult«, og dette salg anses for at være omkostninger med henblik på analysen af skaden.

155. Kommissionen har, støttet af intervenienterne, bestridt, at det andet appelanbringende kan antages til realitetsbehandling.

156. Det skal indledningsvis påpeges, at det følger af grundforordningens artikel 3, stk. 2, at konstateringen af skaden skal baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse af dumpingimportens indvirkning på prisen på samme vare på EU-markedet. Hvad navnlig angår dumpingimportens indvirkning på priserne fastsætter denne forordnings artikel 3, stk. 3, en pligt til, at det tages i betragtning, om der for denne import har været et væsentligt prisunderbud sammenlignet med prisen på samme vare fremstillet af EU-erhvervsgrenen, eller om priserne som følge af en sådan import i stedet er blevet trykket, eller om pristigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres.

157. Med hensyn til undersøgelsen af denne indvirkning bestemmer grundforordningens artikel 3, stk. 5, at undersøgelsen støttes på en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på EU-erhvervsgrenens situation. Denne bestemmelse indeholder en liste over faktorer, der kan tages i betragtning. Det præciseres desuden heri, at listen ikke er udtømmende, og at hverken en eller flere af disse faktorer nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen¹²⁸.

158. Der skal gøres to indledende betragtninger til dette appelanbringende.

159. For det første er det med hensyn til de faktorer, som omtales i det foregående punkt, vigtigt at sondre mellem makroøkonomiske og mikroøkonomiske indikatorer. På den ene side er de makroøkonomiske indikatorer, som eksempelvis produktion, produktionskapacitet, kapacitetsudnyttelse, salgsmængde, markedsandel, beskæftigelse, vækst, produktivitet, dumpingmargenens størrelse og genrejsning efter tidligere dumping, indikatorer, som er baseret på oplysninger fra EU-erhvervsgrenen som helhed, dvs. alle EU-producenterne¹²⁹. På den anden side omfatter de mikroøkonomiske indikatorer oplysninger om gennemsnitlige enhedspriser, enhedsomkostninger, personaleomkostninger, lagerbeholdninger, rentabilitet, likviditet, investeringer, investeringsafkast og evne til at rejse kapital. Det fremgår af 161.-167. betragtning til den omtvistede forordning, at de sidstnævnte faktorer blev undersøgt på grundlag af oplysningerne fra de stikprøveudtagne EU-producenters besvarelser på Kommissionens spørgeskema om skaden¹³⁰.

160. Det andet appelanbringende synes at vedrøre en bestemt mikroøkonomisk skadesindikator, nemlig EU-erhvervsgrenens *rentabilitet*. Eftersom der er tale om en mikroøkonomisk skadesindikator, har Kommissionen baseret sine beregninger på besvarelserne af dette spørgeskema¹³¹.

¹²⁸ – Dom af 28.11.2013, CHEMK og KF mod Rådet (C-13/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:780, præmis 56), af 19.12.2013, Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet (C-10/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:865, præmis 20), og af 16.4.2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 32).

¹²⁹ – Jf. 130.-137. og 142.-160. betragtning til den omtvistede forordning.

¹³⁰ – Jf. analogt dom af 10.7.2019, Caviro Distillerie m.fl. mod Kommissionen (C-345/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:589, præmis 44).

¹³¹ – Jf. tabel 12 i den midlertidige forordning.

161. I anden række forklares beregningen af rentabiliteten i 161. betragtning til den midlertidige forordning, og resultaterne heraf fremgår af tabel 12 i denne forordning. Kommissionen har forklaret, at den »beregne de tre stikprøveudtagne EU-producenters rentabilitet som nettooverskuddet før skat ved salg af samme vare til ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder i [Den Europæiske Union] udtrykt i procent af omsætningen af dette salg«. Som Kommissionen har anført i sine svar på Domstolens spørgsmål, drejer det sig om »forskellen mellem koncernens produktionsomkostninger, der omfatter SA&G-[omkostningerne] for forretningsmæssigt forbundne salgsselskaber, og den pris, som den første ikke-forretningsmæssigt forbundne kunde betaler»¹³². Heraf følger, at rentabiliteten er forskellen mellem de to tal, dvs. på den ene side virksomhedens produktionsomkostninger og på den anden side den pris, som den første ikke-forretningsmæssigt forbundne kunde betaler.

162. For Retten anførte appellanterne som led i det første anbringendes femte led, at »Kommissionen for at beregne EU-erhvervsgrenens skade i Saint-Gobain PAM's tilfælde anvendte de priser, der blev faktureret for videresalg inden for den koncern, som denne producent var en del af (anvendelse af afregningspriser), uden at den vurderede disse købspriser [karakter af armslængdepriser]«¹³³. Appellanterne gjorde for Retten nærmere bestemt gældende, at Kommissionen skulle have anvendt produktionsomkostningerne for Saint-Gobain PAM (Frankrig) samt de respektive SA&G-omkostninger for Saint-Gobain i Tyskland, Spanien og Italien og sammenlignet disse produktionsomkostninger med de forretningsmæssigt forbundne salgsselskabers priser over for den første ikke-forretningsmæssigt forbundne kunde. Denne anden metode ville have fjernet enhver kunstig forhøjelse af de salgspriser, der var aftalt mellem Saint-Gobain PAM og de forretningsmæssigt forbundne selskaber.

163. For Domstolen har appellanterne anfægtet Rettens efterprøvelse af, om de koncerninterne priser var medregnet i beregningen af EU-erhvervsgrenens omkostninger¹³⁴. Appellanterne har anført, at Retten begik en fejl i den appellerede doms præmis 302-311, eftersom den alene undersøgte deres argumenter vedrørende omkostningerne og ikke argumenterne vedrørende Saint-Gobain PAM's rentabilitet.

164. I denne henseende fremgår Rettens konstateringer af den appellerede doms præmis 305 og 306. Den fastslog, at den omstændighed, at Saint-Gobain PAM ikke kun solgte den pågældende vare direkte til ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder, men ligeledes indirekte gennem forretningsmæssigt forbundne enheder, ikke har betydning for fastlæggelsen af produktionsomkostningerne. I denne doms præmis 307 fastslog den, at den omstændighed, at visse former for salg blev foretaget gennem forretningsmæssigt forbundne selskaber, ikke havde betydning for beregningen af Saint-Gobain PAM's produktionsomkostninger og dermed for vurderingen af EU-erhvervsgrenens skade.

165. I denne henseende skal jeg påpege, at appellanternes argumenter for Retten og Domstolen vedrører den første faktor ved fastlæggelsen af rentabiliteten, dvs. produktionsomkostningerne. Konstateringen om, at fastlæggelsen af produktionsomkostningerne ikke er uafhængig af det koncerninterne salg, er en *konstatering af faktiske omstændigheder*, som ikke kan anfægtes som

¹³² – Jf. besvarelsernes punkt 43.

¹³³ – Jf. den appellerede doms præmis 302. Betydningen af begrebet armslængdepriser er afledt af, at den uafhængige relation mellem uafhængige parter. Armslængdeprisen er den pris, som skulle have været opkrævet mellem forretningsmæssigt forbundne enheder, hvis disse enheder ikke havde været indbyrdes forretningsmæssigt forbundet.

¹³⁴ – Appellanterne har anfægtet Rettens behandling af det første anbringendes femte led vedrørende medregningen af de koncerninterne priser i beregningen af EU-erhvervsgrenens omkostninger, og navnlig den appellerede doms præmis 302-311. De har imidlertid udtrykkeligt udelukket denne doms præmis 308-310 (jf. fodnote 24 til appelskriftet). Dette forslag til afgørelse vedrører således alene den appellerede doms præmis 302-307 og 311.

led i appellen. Det skal erindres, at Retten i modsætning til, hvad appellanterne har gjort gældende¹³⁵, ikke fastslog, at beregningen af fortjenesten var baseret på den koncerninterne købspris, som var aftalt mellem Saint-Gobain PAM og de forretningsmæssigt forbundne enheder. Argumentationen om, at Kommissionen ikke afslørede den »skjulte fortjeneste« på grund af det koncerninterne salg, skal forkastes, eftersom dette salg ikke var relevant for fastlæggelsen af produktionsomkostningerne.

166. På grundlag af forklaringerne for Domstolen ses det under alle omstændigheder, at Kommissionen ikke anvendte den koncerninterne fortjeneste til at beregne Saint-Gobain PAM's rentabilitet. Som Kommissionen forklarede, beregnede den først produktionsomkostningerne for hver vare fremstillet af den stikprøveudtagne EU-producent¹³⁶. Disse produktionsomkostninger blev dernæst sammenlignet med de salgspriser, der blev opkrævet fra den første ikke-forretningsmæssigt forbundne kunde på EU-markedet. Når EU-producenten først solgte varen til en forretningsmæssigt forbundet enhed, anvendte Kommissionen med andre ord den pris, som denne forbundne enhed opkrævede fra den første ikke-forretningsmæssigt forbundne kunde. Beregningen af rentabiliteten omfattede således ikke nogen pris, som blev opkrævet mellem en EU-producents to forretningsmæssigt forbundne enheder¹³⁷. På grundlag af rentabiliteten for hver stikprøveudtagen EU-producent, der besvarede spørgeskemaet, samlede Kommissionen endelig oplysningerne og udregnede gennemsnittet heraf for at danne skadesindikatoren »rentabilitet«¹³⁸. Jeg mener derfor, at Retten i den appellerede doms præmis 306 med føje kunne fastslå, at de koncerninterne salgspriser ikke har nogen betydning for fastlæggelsen af producentens produktionsomkostninger.

167. Jeg mener derfor ikke, at Retten kan foreholdes, at den tiltrådte Kommissionens fremgangsmåde. Konstateringen af skade ses således at være støttet på objektive forhold. På denne baggrund foreslår jeg Domstolen at forkaste det andet appelanbringende som ugrundet.

D. Om det femte appelanbringende

1. Det første led

168. Med det femte appelanbringendes første led har appellanterne anfægtet den delvise afvisning af det tredje anbringende i første instans vedrørende forskellige enheders mulighed for at gøre en tilsidesættelse af retten til forsvar gældende.

169. I den appellerede dom identificerede Retten tre situationer, som afhænger af identiteten på den enhed, som har fremsat dette anbringende. I den første situation handler CCCME i eget navn og har påberåbt sig en tilsidesættelse af sine egne proceduremæssige rettigheder. I den anden situation er anbringendet fremsat af CCCME's medlemmer og de øvrige juridiske personer, hvis navne fremgår af bilag I til den appellerede dom, som har anfægtet den omtvistede forordning med den begrundelse, at de ikke blev meddelt de oplysninger, der var nødvendige for at beskytte deres interesser. Den tredje situation omfatter to forskellige scenarier. For det første det tilfælde, hvor de øvrige juridiske personer, hvis navne fremgår af dette bilag, har gjort gældende, at

¹³⁵ – Appelskriftets punkt 23.

¹³⁶ – Den såkaldte beregning pr. transaktion.

¹³⁷ – Kommissionen har henvist til punkt 54 og 55 i de skriftlige svar på Rettens spørgsmål af 7.4.2020.

¹³⁸ – Jf. første linje i tabel 12 i den midlertidige forordning. Kommissionen har fremhævet, at ingen af interesserede parter eller CCCME anfægtede oplysningerne i denne tabel under den administrative procedure.

CCCME's proceduremæssige rettigheder er blevet tilsidesat¹³⁹. For det andet det tilfælde, hvor CCCME's medlemmer har påberåbt sig en tilsidesættelse af deres egne proceduremæssige rettigheder, med den begrundelse, at CCCME angiveligt udøvede medlemmernes proceduremæssige rettigheder under antidumpingproceduren¹⁴⁰.

170. Appellanterne har kritiseret den anden og den tredje situation.

171. Hvad angår den anden situation har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 434-438 begik en fejl ved at fastslå, at CCCME's medlemmer og de ni andre appellanter ikke havde deltaget i undersøgelsen, og at deres klagepunkt om, at de ikke fik indsigt i oplysninger vedrørende konstateringen af dumping og skade, skulle afvises. Appellanterne har anført, at disse personer havde deltaget i undersøgelsen, idet de samarbejdede ved sammensætningen af stikprøven eller selv blev udtaget til stikprøven.

172. Disse argumenter rejser spørgsmålet om, hvorvidt den omstændighed, at en person besvarer stikprøvespørgeskemaet og vil deltage i stikprøven, er retlig tilstrækkelig til, at en eksporterende producent kan kvalificeres som interesseret part i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 10, andet afsnit, således at denne part kan nyde de proceduremæssige garantier, der er fastsat i denne forordning.

173. Inden jeg besvarer dette spørgsmål, skal jeg erindre om, at den måde, hvorpå Kommissionen gennemførte stikprøven af kinesiske producenter i medfør af grundforordningens artikel 17, er beskrevet i 22. og 23. betragtning til den midlertidige forordning. Kommissionen forklarede, at den for at afgøre, hvorvidt det var nødvendigt med stikprøveudtagning, og for i bekræftende fald at udtage en stikprøve, havde anmodet alle eksporterende producenter i Kina om at afgive de i indledningsmeddelelsen anførte oplysninger¹⁴¹. 81 eksporterende producenter i Kina afgav de ønskede oplysninger og indvilgede i at indgå i stikprøven, og Kommissionen fandt 78 af disse egnede til at indgå i stikprøven¹⁴². På grundlag af den største repræsentative eksportmængde til Den Europæiske Union udtog Kommissionen foreløbigt en stikprøve bestående af tre samarbejdsvillige producenter. I overensstemmelse med grundforordningens artikel 17, stk. 2, blev alle kendte, berørte eksporterende producenter og myndighederne i Kina hørt om udtagningen af stikprøven. Efter anmodning fra nogle af parterne ændrede Kommissionen stikprøven ved at medtage de fem største eksporterende producenter til Den Europæiske Union. Kinas repræsentation ved Den Europæiske Union gav sin opbakning til den endelige stikprøve. Det fremgår af denne beskrivelse og Kommissionens forklaringer i retsmødet for Domstolen, at der faktisk var tre kategorier af eksporterende producenter, nemlig for det første eksporterende producenter, der besvarede indledningsmeddelelsen og således var interesserede parter, for det andet dem, der var udtaget til stikprøven, og for det tredje dem, der samarbejdede med Kommissionen med henblik på sammensætningen af stikprøven.

174. For Retten gjorde de eksporterende producenter gældende, at der forelå en tilsidesættelse af deres *egen* ret til forsvar. Retten forkastede det tredje annullationsanbringende, for så vidt som det var fremsat af de stikprøveudtagne eksporterende producenter og de øvrige samarbejdsvillige

¹³⁹ – Jf. den appellerede doms præmis 440 og 441.

¹⁴⁰ – Jf. den appellerede doms præmis 442-447.

¹⁴¹ – Kommissionen offentliggjorde en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Kina og Indien (EUT 2016, C 461, s. 22) i *Den Europæiske Unions Tidende*. Kommissionen anmodede endvidere Kinas repræsentation ved Den Europæiske Union om at navngive og/eller kontakte eventuelle andre eksporterende producenter, der kunne være interesseret i at deltage i stikprøven.

¹⁴² – Tre producenter havde ikke opgivet nogen eksport af den pågældende vare til Den Europæiske Union i undersøgelsesperioden og blev derfor fundet uegnede til at indgå i stikprøven.

eksporterende producenter¹⁴³. For Domstolen har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en fejl ved den retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder¹⁴⁴. Appellanterne har anført, at de personer, der besvarer stikprøvespørgeskemaet, skal kvalificeres som eksporterende producenter, der deltager i undersøgelsen¹⁴⁵.

175. Jeg skal i denne henseende erindre om, at der er enighed om, at visse personer samarbejdede i fastlæggelsen af stikprøven og også blev udtaget til denne stikprøve. For at fastlægge arten af disse personers deltagelse i den administrative procedure skal det undersøges, om begrebet deltagere i undersøgelsen i medfør af grundforordningens artikel 5, stk. 10, overlapper begrebet deltagere i stikprøven i henhold til denne forordnings artikel 17.

176. For det første fremgår det af grundforordningens artikel 5, stk. 10, første afsnit, at i »meddelelsen om indledning af en procedure gives der underretning om indledning af en undersøgelse«, og navnlig »fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger, hvis der som led i undersøgelsen skal tages hensyn til sådanne synspunkter og oplysninger«. Som jeg allerede har anført¹⁴⁶, skal denne bestemmelse læses i sammenhæng med listen over interesserede parter i grundforordningens artikel 5, stk. 11, dvs. »eksportører, importører og repræsentative sammenslutninger af eksportører eller importører, som den ved er berørt af sagen, samt repræsentanter for eksportlandet og klagerne«. Appellanterne har i det væsentlige gjort gældende, at listen ikke er udtømmende, og at de personer, der samarbejder ved udvælgelsen af stikprøven, og dem, der udtages til stikprøven, skal indrømmes samme status som personerne på listen. Det fremgår ikke udtrykkeligt af grundforordningen, om listen er udtømmende¹⁴⁷.

177. For det andet fastsætter grundforordningens artikel 17, stk. 1, at i tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af stikprøver. En virksomhed, som vil begunstiges af en bestemt told, kan derfor udfylde spørgeskemaet i medfør af forordningens artikel 17, stk. 2¹⁴⁸, der imidlertid alene er ét trin i undersøgelsen.

178. Appellanterne har anført, at eftersom Kommissionen kan handle efter eget skøn i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 10, er indgivelsen af stikprøvespørgeskemaet den eksporterende producenters mulighed for at »kontakte« Kommissionen som svar på en indledningsmeddelelse i medfør af denne artikel.

¹⁴³ – Jf. den appellerede doms præmis 434-450.

¹⁴⁴ – For så vidt som appellanterne har gjort gældende, at Retten foretog en åbenbart urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, skal det erindres, at de ikke har anført, hvilke faktiske omstændigheder der er blevet urigtigt gengivet.

¹⁴⁵ – I den appellerede doms præmis 120 forklarede Retten, at CCCME's medlemmer er virksomheder, der producerer og eksporterer den pågældende vare, som for det første har forelagt Kommissionen oplysninger ved at besvare det spørgeskema, der var indeholdt i bilag I til meddelelsen om indledningen af undersøgelsen, og for det andet er identificeret i den omtvistede forordning. I deres egenskab af andre, samarbejdsvillige virksomheder, som er identificeret i dette bilag, pålægges CCCME's medlemmer en antidumpingtold af en bestemt størrelse, der er anderledes end den størrelse, der anvendes på alle øvrige, ikke-identificerede virksomheder, for hvilke den omtvistede forordning finder anvendelse.

¹⁴⁶ – Jf. fodnote 35 ovenfor.

¹⁴⁷ – 1994-antidumpingaftalens artikel 6.11 indeholder ikke et svar, eftersom den *tillader* parterne at tilføje andre personer som interesserede parter. Det fremgår ikke udtrykkeligt af grundforordningen, om Den Europæiske Union har udnyttet denne mulighed ved at føje personer, der har samarbejdet i udvælgelsen af stikprøven, og dem, der var omfattet af stikprøven, til virksomhederne.

¹⁴⁸ – Der beregnes en individuel virksomhedsspecifik antidumpingtold for de stikprøveudtagne eksporterende producenter. Andre, ikke-stikprøveudtagne eksporterende producenter pålægges en antidumpingtold, der svarer til den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for virksomhederne i stikprøven (jf. grundforordningens artikel 9, stk. 6). Grundforordningens artikel 17, stk. 3, fastsætter en undtagelse til denne regel.

179. Efter min mening kan det imidlertid ikke udledes af grundforordningen, at besvarelsen af eksportørernes spørgeskema betyder, at personen bliver en interesseret part i medfør af grundforordningens artikel 5. stk. 10 og 11. Det fremgår nemlig af grundforordningens generelle opbygning, at begrebet interesserede parter i denne artikel adskiller sig fra de parter, der henvises til i grundforordningens artikel 17.

180. For det første giver grundforordningens artikel 17, stk. 1, som vedrører stikprøveudtagning, Kommissionen mulighed for at udtage stikprøven og herved begrænse antallet af parter, varer eller transaktioner i tilfælde, »hvor antallet af [klagere,] producenter, eksportører eller importører [...], varetyper eller transaktioner er stort«¹⁴⁹. Bestemmelsen har således til sigte at give Kommissionen mulighed for at indhente og undersøge oplysninger vedrørende et mindre antal aktører for at kunne drage slutninger med hensyn til en større mængde oplysninger. Med andre ord giver bestemmelsen Kommissionen mulighed for at arbejde med en mindre og håndterbar mængde oplysninger i stedet for at betragte alle tilgængelige oplysninger. Det ville være meningsløst for Kommissionen at anvende stikprøveskemaer, hvis dette indebærer, at alle deltagere i spørgeskemaet ville blive en interesseret part som omhandlet i grundforordningens artikel 5, stk. 10, andet afsnit.

181. For det andet fremgår det af denne forordnings artikel 9, stk. 6, at der findes to specifikke kategorier af aktører, nemlig »eksportører eller producenter, som har givet sig til kende i henhold til artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen«, og »parterne i stikprøven«. Det forhold, at der henvises til grundforordningens artikel 17 og ikke dens artikel 5, synes at indikere, at de personer, der indgår i stikprøven, adskiller sig fra interesserede parter som omhandlet i forordningens artikel 5, stk. 10 og 11.

182. Jeg skal tilføje, at sondringen mellem »interesserede parter« og »eksportører eller udenlandske producenter, som modtager spørgeskemaer«, også findes i 1994-antidumpingaftalens artikel 6.1, hvoraf fremgår, at »alle interesserede parter i en antidumpingundersøgelse underrettes«, mens denne aftales artikel 6.1.1 bestemmer, at »[e]ksportører eller udenlandske producenter, som modtager spørgeskemaer, der anvendes som led i en antidumpingundersøgelse, indrømmes en svarfrist på mindst 30 dage«.

183. Det skal derfor fastslås, at grundforordningen giver forskellige grader af rettigheder til de personer, der er underlagt denne, dvs. de personer, der indgår i stikprøven, og de interesserede parter, der deltager i undersøgelsen. Det følger af denne sondring, at disse personers proceduremæssige rettigheder er forskellige. Med hensyn til interesserede parter kan den repræsentative sammenslutning af eksportører anmode om få indsigt i oplysninger (grundforordningens artikel 6, stk. 7) og om fremlæggelse af oplysninger (grundforordningens artikel 20, stk. 1). Deltagelse i en stikprøve synes imidlertid ikke at give sådanne rettigheder. Det er min opfattelse, at deltagelsen alene giver ret til at tilkendegive sit standpunkt til den af Kommissionen foreslåede stikprøve, men ikke til andre forhold ved undersøgelsen.

184. Det forekommer mig således, at Retten med føje sondrede mellem personer, som ikke har godtgjort, at de deltog i undersøgelsen eller fremsatte anmodninger om at få meddelt de pågældende oplysninger, og interesserede parter som omhandlet i grundforordningens artikel 5, stk. 10, andet afsnit¹⁵⁰. Jeg mener således ikke, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at personer, som alene samarbejdede i stikprøven, ikke kan fremsætte et anbringende med den begrundelse, at de ikke blev meddelt oplysninger, som de skulle have været meddelt.

¹⁴⁹ – Jf. punkt 177 ovenfor.

¹⁵⁰ – Jf. den appellerede doms præmis 434-436.

185. Med hensyn til den tredje situation har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 443-447 begik en retlig fejl ved at fastslå, at CCCME alene kunne forsvare de proceduremæssige rettigheder for de medlemmer af sammenslutningen, i forhold til hvilke det var påvist, at sammenslutningen under undersøgelsen havde modtaget et mandat, der gav den ret til at udøve deres proceduremæssige rettigheder på deres vegne, mens CCCME under hele undersøgelsen handlede som en enhed, der repræsenterede den kinesiske erhvervsgren som helhed¹⁵¹.

186. Appellanterne har navnlig gjort gældende, at Retten anvendte et urigtigt retligt kriterium, da den fastslog, at CCCME ikke kunne udøve de proceduremæssige rettigheder for de individuelle virksomheder eller de berørte medlemmer i de underliggende sager. Retten anvendte et ukorrekt retligt kriterium ved at fastslå, at forskellige virksomheder og de berørte medlemmer ikke havde søgsmålskompetence, og ugyldiggjorde de forskellige berørte virksomheders og medlemmers ret til forsvar. Der er ikke retsgrundlag for konstateringen om, at repræsentative sammenslutninger har mindre vidtrækkende proceduremæssige rettigheder end eksporterende producenter.

187. I den appellerede doms præmis 444 fastslog Retten, at en sammenslutning kan udøve nogle af medlemmers proceduremæssige rettigheder, forudsat at den »under undersøgelsen har givet udtryk for sin hensigt om at handle som repræsentant for visse af sine medlemmer, hvilket forudsætter, at disse medlemmer følgelig er blevet identificeret, og at enheden kan godtgøre, at de har givet den et mandat til at udøve disse proceduremæssige rettigheder på deres vegne«. I denne doms præmis 445 fastslog Retten, at »[d]et fremgår af sagsakterne, at CCCME i det foreliggende tilfælde ikke præsenterede sig i denne egenskab for Kommissionen under undersøgelsen, men at den derimod under hele undersøgelsen handlede som en enhed, der repræsenterer den kinesiske erhvervsgren samlet set«. Retten støttede denne konstatering på CCCME's bemærkninger af 15. september 2017 til den midlertidige forordning¹⁵².

188. Jeg skal i denne henseende erindre om, at overholdelsen af retten til forsvar er af afgørende betydning i antidumpingprocedurer¹⁵³. Denne regel skal fortolkes under hensyntagen til chartrets artikel 41, stk. 2, litra b), som inddrager retten til aktindsigt som en del af retten til god forvaltning. Retten til aktindsigt giver parterne mulighed for at få kendskab til beviser, således at de kan give udtryk for deres standpunkt på effektiv vis.

189. Hvad nærmere bestemt angår sammenhængen for meddelelsen af oplysninger til de berørte virksomheder under undersøgelsen forudsætter iagttagelsen af retten til forsvar, at virksomhederne skal have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin konstatering om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade¹⁵⁴. Disse krav er fastlagt i grundforordningens artikel 20, stk. 1 og 2, hvori bestemmes, at eksportørerne og deres

¹⁵¹ – CCCME har gjort gældende, at den er en »repræsentativ sammenslutning« som omhandlet i grundforordningens artikel 5, stk. 11, artikel 6, stk. 7, artikel 20, stk. 1, og artikel 21, stk. 2. Appellanterne har anført, at denne status automatisk indebærer, at CCCME repræsenterer alle eksporterende producenters interesser.

¹⁵² – Jf. den appellerede doms præmis 446.

¹⁵³ – Jf. i denne retning dom af 27.6.1991, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet (C-49/88, EU:C:1991:276, præmis 15-17); jf. analogt dom af 21.9.2006, Technische Unie mod Kommissionen (C-113/04 P, EU:C:2006:593, præmis 55), og af 1.10.2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet (C-141/08 P, EU:C:2009:598, præmis 93).

¹⁵⁴ – Jf. i denne retning dom af 27.6.1991, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet (C-49/88, EU:C:1991:276, præmis 17), og af 16.2.2012, Rådet mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 76).

repræsentative sammenslutninger »kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger«.

190. Det fremgår af denne bestemmelse, at retten til forsvar indrømmes *specifikke enheder individuelt*¹⁵⁵. I modsætning til, hvad Retten fastslog, mener jeg ikke, at den underliggende grund til, at tilsidesættelsen af retten til forsvar alene kan rejses af den berørte person, er støttet på den omstændighed, at tilsidesættelsen af disse rettigheder er af *subjektiv* karakter¹⁵⁶. Jeg skal i denne henseende påpege, at Domstolen allerede har fastslået, at tilsidesættelsen af subjektive rettigheder kan påberåbes af andre personer¹⁵⁷. Efter min opfattelse udspringer grunden til, at retten til forsvar i antidumpingprocedurer har personlig karakter, af den omstændighed, at disse rettigheder er nært knyttet til den person, som er tillagt disse, eftersom alene den pågældende enhed selv kan identificere den økonomiske og retlige indvirkning af Kommissionens foranstaltninger på den pågældendes specifikke situation. Eftersom retten til forsvar vedrører enheden selv, er det med andre ord *alene* denne enhed, der kan udøve disse rettigheder i antidumpingprocedurer. Disse rettigheders eksklusive karakter udspringer af arten af retten til forsvar i administrative procedurer, som ikke kan varetages af andre personer¹⁵⁸. CCCME kan i sin egenskab af repræsentativ sammenslutning derfor støtte sig på sine *egne* proceduremæssige garantier, der udspringer af dens *egen deltagelse* i den administrative procedure¹⁵⁹.

191. Desuden betyder det forhold, at man er medlem af en sammenslutning, ikke automatisk, at de proceduremæssige rettigheder og *retten til forsvar* overdrages til den pågældende sammenslutning med hensyn til denne procedure. En sådan overdragelse skal utvetydigt ske fra den pågældende sammenslutnings medlemmer. Når sammenslutningen udøver medlemmernes proceduremæssige rettigheder, skal den klart angive, hvilke medlemmer den repræsenterer, og påvise det beføjelsesmandat, den har fået. Dette krav hidrører fra grundforordningens artikel 5, stk. 10, andet afsnit, hvorefter de interesserede parter har mulighed for at give sig til kende – hvilket indebærer fremlæggelse af deres mandater¹⁶⁰. Desuden sondres i grundforordningens artikel 5, stk. 11, udtrykkeligt mellem eksporterende virksomheder og sammenslutninger¹⁶¹.

192. Det er derfor min opfattelse, at Retten med føje fastslog, at beføjelserne til at udøve visse medlemmers proceduremæssige rettigheder under antidumpingproceduren er betinget af, at enheden under denne procedure, og ikke efterfølgende, har påvist, at den havde til hensigt at handle som repræsentant for sine medlemmer. Som Retten anførte, skal de nævnte medlemmer identificeres klart, og sammenslutningen skal kunne godtgøre, at de har givet den mandat til at udøve disse proceduremæssige rettigheder på deres vegne¹⁶². Det følger heraf, at selv om en

¹⁵⁵ – Domstolen har tidligere fastslået, at en virksomhed, som ikke havde deltaget i en dumpingundersøgelse og ikke var forbundet med nogen eksporterende producent i landet, ikke kunne påberåbe sig retten til forsvar med hensyn til en procedure, hvori den ikke deltog (jf. i denne retning dom af 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, præmis 73).

¹⁵⁶ – Jf. den appellerede doms præmis 440.

¹⁵⁷ – I eksempelvis dom af 16.7.2015, CHEZ Razpredelenie Bulgaria (C-83/14, EU:C:2015:480, præmis 59), anerkendte Domstolen, at en person, som ikke var genstand for forskelsbehandling – hvilket er en tilsidesættelse af en subjektiv rettighed – kunne anlægge sag på grund af forskelsbehandling på vegne af »andre beboere i den bydel, hvor [vedkommende drev] sin forretning«. Det fremgår af denne dom, at tilsidesættelsen af subjektive rettigheder kan anfægtes af andre personer end den berørte person.

¹⁵⁸ – Dom af 9.9.2021, Adler Real Estate m.fl. (C-546/18, EU:C:2021:711, præmis 59).

¹⁵⁹ – Denne bestemmelse skal sammenholdes med 29. betragtning til grundforordningen, hvori henvises til, at parterne skal kunne *varetage deres interesser*.

¹⁶⁰ – Domstolen har tidligere fastslået, at grundforordningen giver visse interesserede parter proceduremæssige rettigheder og garantier, hvis udøvelse imidlertid er betinget af disse parters aktive deltagelse i proceduren, hvilket som minimum skal ske ved indgivelsen af en skriftlig anmodning inden for bestemte frister (dom af 9.7.2020, Donex Shipping and Forwarding, C-104/19, EU:C:2020:539, præmis 70).

¹⁶¹ – Dom af 19.9.2019, Zhejiang India Pipeline Industry mod Kommissionen (T-228/17, EU:T:2019:619, præmis 34-36).

¹⁶² – Jf. den appellerede doms præmis 444.

sammenslutning i medfør af sine vedtægter har til formål at repræsentere alle i en bestemt erhvervsgren, skal den, såfremt den ønsker at repræsentere sine medlemmers *proceduremæssige rettigheder*, have et behørigt mandat fra hvert medlem for at kunne forsvare de proceduremæssige rettigheder *på deres vegne*.

193. I modsætning til, hvad appellanterne har gjort gældende, følger udøvelsen af proceduremæssige rettigheder i antidumpingundersøgelser ikke samme logik som sammenslutningers kollektive søgsmål i retslige procedurer. Domstolen har fastslået, at en sammenslutning for at kunne anlægge sag skal repræsentere interesserne for virksomheder, der har ret til selv at anlægge sag, uden at der kræves et specifikt mandat udstedt af medlemmerne¹⁶³. Dette er begrundet i processuelle fordele, idet et større antal enkeltsager, der alle ville angå samme afgørelser, herved undgås¹⁶⁴. Med hensyn til de interesserede parter proceduremæssige rettigheder i antidumpingundersøgelser er situationen derimod en anden. Henset til den individuelle karakter og rækkevidde af retten til forsvar fritager et kollektivt søgsmål ikke institutionen for et stort antal identiske søgsmål til prøvelse af samme afgørelse, men samler snarere de forskellige deltagerbaserede søgsmål, som derfor skal kunne identificeres og tydeliggøres.

194. I det foreliggende tilfælde fremgår det af 25. betragtning til den omtvistede forordning, at CCCME måtte anses for en interesseret part, der navnlig repræsenterede den kinesiske støbejernsindustri¹⁶⁵. Jeg skal imidlertid påpege, at denne betragtning ikke indeholder indikationer på, at den repræsenterede individuelle eksporterende producenter. I 30. og 62.-74. betragtning til denne forordning henvises endvidere til CCCME's krav, men det anføres ikke, at disse krav var blevet fremsat i eget navn eller på vegne af eksporterende producenter. Den omtvistede forordning synes derfor at angive, at CCCME handlede i eget navn som repræsentant for den kinesiske støbejernsindustri.

195. Det skal påpeges, at appellanterne ikke har fremlagt beviser for, at nogen eksporterende producent havde givet CCCME mandat eller en anden form for bemyndigelse til at repræsentere den pågældende under den administrative procedure for Kommissionen, eller at disse virksomheder havde været medlemmer af CCCME på det relevante tidspunkt. Den omstændighed, at CCCME repræsenterede sig selv i antidumpingproceduren »som sammenslutning, der repræsenterer alle kinesiske producenter i den berørte sektor i Kina«, og at Kommissionen havde anerkendt sammenslutningen som en sådan, er ikke tilstrækkelig til, at den kan udøve alle sine medlemmers proceduremæssige rettigheder i antidumpingproceduren.

196. Det er derfor min opfattelse, at Retten ikke begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 444 at fastslå, at en sammenslutnings mulighed for under antidumpingproceduren at udøve sine medlemmers proceduremæssige rettigheder er betinget af, at enheden under undersøgelsen har givet udtryk for sin hensigt om at handle som repræsentant for visse af sine

¹⁶³ – Jf. dom af 6.7.1995, AITEC m.fl. mod Kommissionen (T-447/93 – T-449/93, EU:T:1995:130, præmis 60), og af 15.1.2013, Aiscat mod Kommissionen (T-182/10, EU:T:2013:9, præmis 53).

¹⁶⁴ – Dom af 6.7.1995, AITEC m.fl. mod Kommissionen (T-447/93 – T-449/93, EU:T:1995:130, præmis 60).

¹⁶⁵ – Det fremgår af denne betragtning, at »Kommissionen [mente], at det ikkefortrolige dossier, der blev stillet til rådighed for parterne, herunder for CCCME, indeholdt alle de oplysninger, der var relevante for fremlæggelsen af deres sag, og som var blevet anvendt i undersøgelsen. Hvis oplysningerne blev vurderet til at være fortrolige, var der et meningsfuldt sammendrag heraf i det ikkefortrolige dossier. Alle interesserede parter, herunder CCCME, havde adgang til det ikkefortrolige dossier og kunne rådføre sig med det. Hvad angår CCCME bemærkede Kommissionen, at selv om sammenslutningen bl.a. repræsenterer den kinesiske støbejernsindustri, er der ingen af de individuelle stikprøveudtagne eksporterende producenter, der har godkendt, at CCCME skulle få adgang til deres fortrolige oplysninger. Den fremlæggelse af fortrolige oplysninger, som blev sendt til de individuelle stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter, kunne derfor ikke leveres til CCCME«.

medlemmer, hvilket forudsætter, at disse medlemmer er blevet identificeret, og at enheden kan godtgøre, at de har givet den et mandat til at udøve disse proceduremæssige rettigheder på deres vegne.

197. Der kan ikke drages tvivl om denne konklusion ved grundforordningens artikel 20, hvori bestemmes, at de repræsentative sammenslutninger kan anmode om fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes bl.a. at indføre endelige foranstaltninger. Som anført ovenfor skal denne bestemmelse sammenholdes med 29. betragtning til denne forordning, som fremhæver forbindelsen til deltageres proceduremæssige ret til at varetage deres interesser. Retten til fremlæggelse i henhold til grundforordningens artikel 20 er et væsentligt element i de interesserede parters ret til forsvar¹⁶⁶ og kræver derfor, at den pågældende part deltager i undersøgelsen, for at den efterfølgende kan indbringe en klage over mulige mangler for Unionens retsinstanser.

198. Det er derfor min opfattelse, at Retten med føje fastslog, at det tredje anbringende i første instans, hvorved Kommissionen blev foreholdt, at den havde afvist at meddele appellanterne oplysninger, der var relevante for konstateringen af dumping og skade, kunne fremsættes af CCCME i eget navn som en sammenslutning, der repræsenterer den kinesiske erhvervsgren som helhed, og afviste de argumenter, som CCCME's medlemmer og de øvrige juridiske personer, hvis navne fremgår af bilag I til den appellerede dom, havde fremført inden for rammerne af dette anbringende¹⁶⁷.

199. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste det femte appelanbringendes første led.

2. *Det andet led*

200. Det andet led vedrører den del af den appellerede dom, der behandler CCCME's argument om, at Kommissionen burde have fremlagt beregningerne i sammenfattet form, navnlig for det første vedrørende beregningerne af (i) normalværdien, (ii) den kinesiske imports indvirkning på priserne og (iii) skadestærsklen og, for det andet, vedrørende skønnet over de makroøkonomiske indikatorer¹⁶⁸. Med henblik på de beregninger, der lå til grund for undersøgelsen af de mikroøkonomiske og makroøkonomiske indikatorer, som gjorde det muligt at vurdere EU-erhvervsgrenens skade, indhentede CCCME de generelle tal pr. indikator og pr. år, som fremgår af 137.-166. betragtning til den midlertidige forordning¹⁶⁹.

201. Med det første klagepunkt har CCCME anfægtet den appellerede doms præmis 507, hvori Retten fastslog, at fremlæggelsen af fortrolige oplysninger i sammenfattet form ikke nødvendigvis gør det muligt at ophæve deres fortrolige karakter, og at det ikke var nødvendigt at anordne fremlæggelse af de makroøkonomiske skadesindikatorer med den begrundelse, at de var fortrolige¹⁷⁰. Denne sammenslutning har for det første navnlig gjort gældende, at eftersom Kommissionen ikke havde anført, at de sammenfattede makroøkonomiske oplysninger om skaden i sig selv var fortrolige, kunne Retten ikke støtte sig på et sådant argument uden ulovligt at erstatte Kommissionens vurdering med sin egen. 130. betragtning til den omtvistede forordning vedrører ikke oplysningernes fortrolighed, men deres realitet. For det andet har

¹⁶⁶ – Jf. I. Van Bael og J.F. Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, 6. udg., punkt 8.25, s. 409.

¹⁶⁷ – Jf. den appellerede doms præmis 450.

¹⁶⁸ – Jf. den appellerede doms præmis 505.

¹⁶⁹ – Jf. den appellerede doms præmis 489.

¹⁷⁰ – På dette grundlag forkastede Retten det tredje anbringendes andet ledes andet klagepunkt.

CCCME gjort gældende, at Rettens retlige kvalificering af de skønnede makroøkonomiske skadesindikatorer som fortrolige er urigtig. Fremlæggelsen af sammenfattede oplysninger for EU-erhvervsgrenen som helhed ville ikke have givet de interesserede parter mulighed for at kontrollere rigtigheden af disse oplysninger, navnlig med hensyn til skøn.

202. Jeg skal indledningsvis fremhæve, at formålet med retten til aktindsigt og forpligtelsen til at fremlægge oplysninger er at give parterne mulighed for at få kendskab til beviser, således at de kan give udtryk for deres standpunkt på effektiv vis¹⁷¹. Forpligtelsen til fremlæggelse er fastsat i grundforordningens artikel 20.

203. Hvad angår argumentet om, at Kommissionen aldrig formelt kvalificerede de sammenfattede skøn over de makroøkonomiske indikatorer som fortrolige i den administrative procedure eller i sine skriftlige indlæg for Retten, skal jeg erindre om, at Kommissionen har anført og i retsmødet for Domstolen faktisk bestyrket, at disse oplysninger aldrig har eksisteret, uden at appellanterne har bestridt dette. Eftersom det er ubestridt, at de sammenfattede oplysninger aldrig har eksisteret, er det indlysende, at Kommissionen ikke formelt kunne have kvalificeret disse som fortrolige under den administrative procedure eller i sine skriftlige indlæg for Retten. Jeg foreslår derfor, at appellanternes proceduremæssige argument forkastes.

204. Med hensyn til argumentet om, at det eneste afgørende spørgsmål er, om de makroøkonomiske oplysninger, selv i sammenfattet form, fortsat er fortrolige, skal jeg erindre om, at Domstolen i dommen i sagen Timex mod Rådet og Kommissionen¹⁷² fastslog, at alle ikke-fortrolige oplysninger, uanset kilden hertil, skal fremlægges for at give klageren mulighed for at se, om oplysningerne er blevet fastlagt korrekt i den pågældende sag. I Al-Jubail-dommen¹⁷³ betragtede og behandlede Domstolen retten til aktindsigt som en del af retten til at blive hørt. EU-institutionerne skal handle med den fornødne omhu, når de opfylder deres pligt til at fremlægge alle oplysninger, der er nødvendige for parternes forsvar, samtidig med at de sikrer beskyttelsen af klagerne og de samarbejdsvillige producenter, som antidumpingundersøgelsen er afhængig af.

205. Pligten til at fremlægge oplysninger skal udøves i overensstemmelse med pligten til at udvise omhu, dvs. »kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk undersøger alle relevante forhold i den enkelte sag«¹⁷⁴, hvilket nødvendigvis indebærer, at den administrative myndighed har en vis skønsmargen. Det følger af fast retspraksis, at principperne for retten til aktindsigt skal forenes med kravene til fortrolighed, navnlig institutionernes pligt til at overholde *forretningshemmeligheden*¹⁷⁵. I denne forbindelse kan institutionernes pligt til at sikre fortrolig behandling af en oplysning, hvis videregivelse vil være til betydelig skade for den virksomhed, som har fremlagt den, ikke fratage de andre parter, og navnlig eksportørerne, de proceduremæssige garantier, som grundforordningen foreskriver, eller tømme de rettigheder, som parterne indrømmes i henhold til disse bestemmelser, for deres indhold¹⁷⁶.

¹⁷¹ – Aktindsigten er en integreret del af retten til at blive hørt, og både aktindsigt og forpligtelsen til at fremlægge oplysninger indgår i de proceduremæssige rettigheder, der er sikret ved chartrets artikel 41.

¹⁷² – Dom af 20.3.1985 (264/82, EU:C:1985:119).

¹⁷³ – Dom af 27.6.1991, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet (C-49/88, EU:C:1991:276, præmis 17).

¹⁷⁴ – Jf. i denne retning dom af 21.11.1991, Technische Universität München (C-269/90, EU:C:1991:438, præmis 14). Jf. ligeledes E. Korkea-aho og S. Sankari, »External participants v. internal interests: Principles of EU administrative law in anti-dumping investigations«, *European Papers-A Journal on Law and Integration*, 2017, bind 2, s. 560.

¹⁷⁵ – Jf. i denne retning dom af 20.3.1985, Timex mod Rådet og Kommissionen (264/82, EU:C:1985:119, præmis 24), af 18.12.1997, Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet (T-159/94 og T-160/94, EU:T:1997:209, præmis 75), og af 11.7.2013, Hangzhou Duralamp Electronics mod Rådet (T-459/07, EU:T:2013:369, præmis 115).

¹⁷⁶ – Jf. dom af 30.6.2016, Jinan Meide Casting mod Rådet (T-424/13, EU:T:2016:378, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).

206. Beslutningen om at holde oplysningerne fortrolige bevirker derfor, at der skal *opretholdes en balance* mellem beskyttelsen af oplysningerne fra EU-producenter (som indleder proceduren, og hvis klage er grundlaget for undersøgelserne) og rettighederne for tredjelands eksporterende producenter og disses repræsentative sammenslutninger.

207. I den foreliggende sag er det korrekt, at fremlæggelsen af oplysningerne i sammenfattet form begrænser CCCME's mulighed for at kontrollere, om de pågældende oplysninger er korrekte. I betragtning af den balance, der skal opretholdes mellem disse rettigheder og beskyttelsen af fortrolige oplysninger, skal fremlæggelsen af oplysninger på denne måde anses for ikke nødvendigvis at bevirke en tilsidesættelse af CCCME's ret til forsvar. Det skal i denne henseende fremhæves, at makroøkonomiske oplysninger, uanset om de vedrører producenter fra tredjelande eller EU-producenter, skal beskyttes, når de er støttet på kendskab til markedet, eftersom disse producenters samarbejde er grundlaget for antidumpingundersøgelsen.

208. Jeg skal påpege, at Retten tidligere har fastslået, at de pågældende EU-producenters skønnede produktion af den pågældende vare, som Kommissionen har lagt til grund for beregningen af forbruget, med føje er blevet anset for fortroligt, eftersom dette skøn bygger på klagerens *kendskab til markedet*. Retten fastslog således, at Kommissionen måtte anses for at have handlet i overensstemmelse med grundforordningen ved blot at fremlægge tallene for den samlede produktion¹⁷⁷. Jeg er enig i denne tilgang, eftersom antidumpingundersøgelser kan bygge på oplysninger fremlagt af et lille antal producenter eller et lille markedssegment¹⁷⁸. Selv i sammenfattet form, og når oplysningerne bygger på rene skøn, er det teoretisk set muligt at udlede økonomiske oplysninger om specifikke aktører i erhvervsgrænen, specifikke varer eller endda en specifik virksomhed og såedes gennem slutninger afsløre visse forretningshemmeligheder.

209. I den foreliggende sag forklarede Kommissionen i 130. betragtning til den omtvistede forordning, at kilderne til oplysninger var faktiske oplysninger og »skøn fra klagerne, hvad angår resten af EU-erhvervsgrænen«. Jeg er enig med Kommissionen i, at den omstændighed, at klagerne havde fremlagt skøn hvad angår resten af EU-erhvervsgrænen, indebærer, at disse skøn var støttet på deres *kendskab til markedet* for erhvervsgrænen. Bemærkninger, der er støttet på kendskab til markedet – selv om bemærkningerne blot udgør skøn og er i sammenfattet form – kan afsløre forretningshemmeligheder fra klagerne eller de samarbejdsvillige producenter i antidumpingprocedurer og er af deres art fortrolige, således som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 507. Retten begik således ikke en retlig fejl, da den i denne præmis fastslog, at makroøkonomiske oplysninger, der fremlægges i sammenfattet form, fortsat kunne være fortrolige. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste det første klagepunkt.

210. Det andet og det tredje klagepunkt skal behandles samlet, eftersom begge vedrører samme del af den appellerede doms præmisser. For det første har CCCME gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 509 gengav de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den fastslog, at de beregninger af prisunderbuddet i sammenfattet form, som CCCME havde anmodet om, ikke fandtes, eftersom prisunderbuddet alene var blevet beregnet pr. varetype og for hver eksporterende producent. CCCME har anført, at sammenslutningen fremlagde beviser i denne henseende, og at Kommissionen ikke kunne beregne prisunderbuddet uden at sammenfatte prisoplysningerne på EU-erhvervsgrænsens niveau.

¹⁷⁷ – Dom af 25.10.2011, CHEMK og KF mod Rådet (T-190/08, EU:T:2011:618, præmis 231).

¹⁷⁸ – I dom af 15.3.2018, Caviro Distillerie m.fl. mod Kommissionen (T-211/16, EU:T:2018:148, præmis 45), havde Kommissionen f.eks. støttet sig på en stikprøve af tre EU-producenter, der repræsenterede ca. 56% af den samlede EU-produktion af den pågældende vare.

211. Jeg skal indledningsvis erindre om, at Kommissionen i 24. betragtning til den omtvistede forordning anførte, at de beregninger af prisunderbuddet i sammenfattet form, som CCCME havde anmodet om, ikke fandtes, idet prisunderbuddet alene var beregnet pr. varetype og for hver eksporterende producent. Hver stikprøveudtagen kinesisk eksporterende producent modtog således beregningerne af prisunderbuddet for hver varetype, som den pågældende eksporterede. CCCME har anført, at Kommissionen ikke konstaterer, at »62,6% af de stikprøveudtagne EU-producenters samlede salg i Unionen var blevet underbudt«, uden at sammenfatte beregningerne af prisunderbuddet¹⁷⁹. Jeg skal imidlertid erindre om, at CCCME ikke har fremlagt noget bevis til støtte for dette udsagn. Den af CCCME anførte fordrejning er således ikke blevet påvist. CCCME har alene anført, at der er sket en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, men har ikke godtgjort en sådan konstatering.

212. For det andet har CCCME gjort gældende, at Retten anvendte et urigtigt retligt kriterium, da den fastslog, at fremlæggelsen af sammenfattede beregninger af prisunderbuddet ville være for byrdefuldt med henblik på overholdelsen af grundforordningens artikel 20. I retsmødet har CCCME tilføjet, at forberedelsen af sådanne oplysninger ikke ville tage lang tid.

213. Det skal afklares, om Kommissionen har pligt til at fremlægge nye dokumenter på grundlag af de eksisterende oplysninger med henblik på at sikre retten til forsvar. I denne henseende skal jeg fremhæve, at Kommissionens fremlæggelse af nye dokumenter svarer til at videregive oplysninger vedrørende klagerne og andre samarbejdsvillige virksomheder. Eftersom det potentielt vil give andre interesserede parter mulighed for at få aktindsigt i forretningshemmeligheder, kan det ikke betragtes som en automatisk oprettelse af en tabel med økonomiske oplysninger. I betragtning af den pligt til at udvise omhu, som Kommissionens forpligtelse til omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold i en enkelt sag¹⁸⁰ indebærer, skal Kommissionen vurdere hver enkelt oplysning, som den vælger at fremlægge.

214. I praksis skal Kommissionen for hvert fremlagt dokument i antidumpingproceduren, som indeholder sammenfattede oplysninger, afgøre, om disse oplysninger underminerer fortroligheden af de oplysninger, som parterne har betroet Kommissionen, der råder over disse. Ved oprettelsen og fremlæggelsen af nye sammenfattede oplysninger skal Kommissionen således opretholde en balance mellem fortroligheden og de pågældende parter ret til forsvar. Selv om Kommissionens arbejdsbyrde ikke i sig selv kan udgøre en hindring, er den en faktor ved fastlæggelsen af denne balance, eftersom selve beskyttelsen af oplysninger fra klagerne eller de samarbejdsvillige parter kan afhænge af denne arbejdsbyrde. Hvis Kommissionen systematisk skal fremlægge sammenfattede oplysninger, har den med andre ord også pligt til at afgøre, om fremlæggelsen af disse oplysninger kan underminere fortroligheden af oplysninger, som parterne har betroet Kommissionen. Der skal tages hensyn til sidstnævnte krav med henblik på at opretholde denne balance. Jeg er derfor enig i Rettens konstatering af, at den mængde oplysninger, som CCCME anmodede om i det foreliggende tilfælde, er af et sådant omfang, at Kommissionen kunne hindres i sine aktiviteter og sin undersøgelse, såfremt den skulle fremlægge alle oplysninger i en form, der alene var udformet til CCCME's behov¹⁸¹.

215. I den appellerede doms præmis 513 fastslog Retten i det væsentlige, at CCCME rådede over »de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, som lå til grund for, at Kommissionen påtænkte at vedtage endelige foranstaltninger, og denne enhed kunne derfor på hensigtsmæssig vis forsvare sine interesser som en sammenslutning, der repræsenterer den kinesiske

¹⁷⁹ – Jf. appelskriftets punkt 54.

¹⁸⁰ – Jf. punkt 204 ovenfor.

¹⁸¹ – Jf. den appellerede doms præmis 512.

erhvervsgren«. På grundlag af Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder må CCCME således anses for at have været i stand til at varetage sine interesser, hvilket gør en eventuel fejl i den appellerede doms præmis 511 og 512 uvirksom.

216. Endelig har CCCME i det væsentlige gjort gældende, at Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 511 og 512 er i strid med grundforordningens artikel 20, stk. 2, eftersom CCCME fik afslag på aktindsigt i de ønskede oplysninger, selv om disse oplysninger ikke var fortrolige eller kunne have været fremlagt i ikke-fortrolig form. CCCME har desuden anført, at Retten ikke foretog en afvejning af hensynene til fortroligheden og retten til forsvar, idet den afviste at meddele CCCME makroøkonomiske oplysninger i form af sammenfattede oplysninger.

217. Det forhold, at CCCME er uenig i Rettens konstatering om, at sammenslutningen rådede over de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, vedrører de faktiske omstændigheder og kan ikke anfægtes inden for rammerne af en appel. CCCME's argumenter for Domstolen er ikke tilstrækkelige til at påvise en retlig fejl i forbindelse med anvendelsen af grundforordningens artikel 20, stk. 2. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 451-470 og 484-504, foretog Retten navnlig en detaljeret undersøgelse af Kommissionens vurdering med hensyn til CCCME's ret til forsvar.

218. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste det femte appelanbringendes andet led.

3. *Det tredje led*

219. For det første har CCCME gjort gældende, at Retten begik en fejl i den appellerede doms præmis 524 ved ikke at give sammenslutningen aktindsigt i oplysninger vedrørende varernes kendetegn – ud over oplysningerne udledt af varekoderne – med den begrundelse, at disse oplysninger ikke gør det muligt at sikre sammenslutningens ret til forsvar bedre. CCCME har anført, at det er retligt forkert, at udelukkende samarbejdsvillige eksporterende producenter kan få ret til at fremsætte anmodninger om tilpasninger, og at disse oplysninger derfor ikke ville være nyttige for denne sammenslutning, der har overordnet kendskab til markedet.

220. CCCME har gjort gældende, at Retten i det væsentlige oprettede en underkategori af interesserede parter, idet den sondrede mellem repræsentative sammenslutninger og andre interesserede parter, hvilket er i strid med grundforordningens artikel 20, stk. 2. CCCME har anført, at den er en sammenslutning, som repræsenterer eksporterende producenter, således at det, der er relevant for medlemmerne, også er relevant for CCCME. Til støtte for sine argumenter har CCCME baseret sig på dom af 20. marts 1985, *Timex mod Rådet og Kommissionen*¹⁸², idet den har anført, at Kommissionen havde pligt til i alt fald at give alle de fornødne oplysninger, som ville gøre det muligt for sammenslutningen at identificere de omhandlede varer med henblik på at kunne bedømme, om institutionerne havde fastslået de faktiske omstændigheder korrekt¹⁸³.

221. Jeg skal indledningsvis påpege, at Retten foretog en afvejning af betænkkelighederne med hensyn til retten til forsvar og fortroligheden, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 451-470 og 484-504, hvilket er ubestridt.

¹⁸² – 264/82 (EU:C:1985:119).

¹⁸³ – *Ibidem*, præmis 27.

222. Med hensyn til den ønskede aktindsigt vedrørende varernes kendetegn foreholdt CCCME for Retten Kommissionen – hvad angår de indiske producenter og EU-producenternes varer, som blev sammenlignet med de importerede varer – ikke at have meddelt sammenslutningen andre oplysninger end de kendetegn, der fremgår af varekoderne. I den appellerede doms præmis 523 og 524 sondrede Retten mellem de eksporterende producenters situation og CCCME's situation. Sidstnævnte er i den foreliggende sag en sammenslutning, der repræsenterer den kinesiske erhvervsgren som helhed¹⁸⁴. Retten fastslog, at oplysningerne om varernes kendetegn ikke giver CCCME mulighed for at foretage en hensigtsmæssig sammenligning med den pågældende vare, eftersom den generelt ikke råder over de varemodeller, som markedsføres af de stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter, og som er blevet sammenlignet med de indiske varer.

223. Denne vurdering ses ikke at være behæftet med en retlig fejl, selv om der herved sondres mellem de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, som en repræsentativ sammenslutning har fået stillet til rådighed, og dem, som andre interesserede parter har fået stillet til rådighed. Det er min opfattelse, at Kommissionen kan sondre mellem repræsentative sammenslutninger og eksporterende producenter, eftersom den skal opretholde en rimelig balance mellem retten til forsvar og beskyttelsen af fortroligheden¹⁸⁵. Eftersom oplysningerne vedrører varernes kendetegn og således udgør forretningshemmeligheder, skal Kommissionen beskytte dem. Det følger heraf, at Kommissionen i forbindelse med opretholdelsen af den førnævnte balance kan og skal sondre mellem de enheder, der anmoder om aktindsigt i disse oplysninger.

224. For det andet har CCCME kritiseret den appellerede doms præmis 529, hvori Retten fastslog, at CCCME under antidumpingproceduren rådede over alle oplysninger om den metode til beregning af importmængden, som Kommissionen anvendte. CCCME har anført, at en sådan vurdering ser bort fra den omstændighed, at oplysningerne om den pågældende import ikke var offentligt tilgængelige oplysninger. Fastlæggelsen af importmængden bestod i en meget kompleks beregning støttet på flere antagelser, og oplysningerne var hovedsageligt støttet på de oplysninger og den metode, som klagerne havde forelagt. CCCME har gjort gældende, at det er helt urimeligt at forvente, at en interesseret part kan reproducere en sådan kompleks beregning, som består af flere forskellige trin og omfatter flere antagelser, når Kommissionen let kunne have afsløret denne, idet den ikke indeholdt fortrolige oplysninger, og idet disse oplysninger og beregninger udgjorde de vigtigste kendsgerninger og betragtninger.

225. Jeg skal indledningsvis påpege visse konstateringer foretaget af Retten.

226. For det første var CCCME under antidumpingproceduren blevet oplyst om den metode til beregning af importmængden, som Kommissionen anvendte. CCCME var navnlig bekendt med (i) de registrerede procentsatser for importen med oprindelse i Kina, Republikken Indien og andre tredjelande med hensyn til de tidligere underkoder, der blev anført inden indførelsen af den generelle KN-kode ex 7325 10 00 i 2014, (ii) det fastsatte beløb, der skulle trækkes fra KN-kode ex 7325 99 10 for at opnå importen med oprindelse i Kina, Republikken Indien og andre tredjelande, og (iii) den procentsats, der skal trækkes fra den samlede import for at udelukke kloakriste.

¹⁸⁴ – Som tidligere anført af Retten i den appellerede doms præmis 445 og 446.

¹⁸⁵ – Jf. punkt 205 og 206 ovenfor.

227. For det andet havde CCCME rådighed over alle de oplysninger, der var nyttige til at reproducere Kommissionens beregninger, som denne sammenslutning havde anmodet om at blive meddelt, eftersom de oplysninger, der blev anvendt til at fastlægge denne import, var udledt af statistikker fremlagt af Eurostat, som er tilgængelige i den offentlige database Comext.

228. Såfremt CCCME ønskede at efterprøve, om Kommissionens beregninger var pålidelige, rådede sammenslutningen dermed over de relevante oplysninger med henblik herpå. I den foreliggende sag har CCCME på ingen måde underbygget argumentet om, at sammenslutningen ikke kunne reproducere beregningerne. Det kan med rimelighed forventes, at en interesseret part, såsom CCCME, selv efterprøver de pågældende beregninger. I Bricmate-dommen¹⁸⁶ anfægtede de interesserede parter eksempelvis rigtigheden af de gennemsnitlige importpriser for de pågældende varer i forhold til visse medlemsstater. Den tvivl, som den nationale ret havde rejst, og som førte til undersøgelsen af antidumpingforanstaltningerne, var således underbygget¹⁸⁷. Det er derfor min opfattelse, at Retten med føje fastslog, CCCME havde rådighed over alle de oplysninger, der var nyttige til at reproducere Kommissionens beregninger, som denne sammenslutning havde anmodet om at blive meddelt¹⁸⁸.

229. For det tredje har CCCME anfægtet vurderingen i den appellerede doms præmis 538 med den begrundelse, at Retten begik en fejl ved at kvalificere de reelle, sammenfattede oplysninger og skønnene som fortrolige. CCCME har anført, at eftersom disse oplysninger ikke var fortrolige, skal de meddeles de interesserede parter i henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 7, og at de udgjorde de vigtigste kendsgerninger og betragtninger som omhandlet i denne forordnings artikel 20, stk. 2.

230. Det skal påpeges, at CCCME har anfægtet konstateringen i den appellerede doms præmis 538 om, at Kommissionen ikke skal foretage en sådan sondring, når den vurderer Unionens skade, idet sidstnævnte vurderes for hele EU-erhvervsgrenen. Selv om dette er korrekt, er dette vurderingskriterium ikke tilstrækkeligt til at begrunde, at de reelle, sammenfattede oplysninger og skønnene over de pågældende oplysninger ikke blev meddelt. Kommissionen kan således være forpligtet til at oprette et sådant dokument for at beskytte retten til forsvar. I det foreliggende tilfælde fastslog Retten ikke desto mindre, hvilket CCCME ikke har anfægtet som led i appellen, at de reelle data fra de stikprøveudtagne producenter og de øvrige klagere på den ene side og skønnene for de resterende producenter på den anden side er fortrolige, selv om de sammenfattes. Det er min opfattelse, at denne begrundelse er tilstrækkelig til at begrunde, at CCCME ikke blev meddelt disse oplysninger.

231. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste det femte appelanbringendes tredje led og det femte appelanbringende i sin helhed.

VII. Sagsomkostninger

232. Domstolen har kun anmodet mig om alene at tage stilling til formalitetsindsigelserne, det første appelanbringendes første led samt det andet og det femte appelanbringende. Eftersom spørgsmålet om, hvorvidt appellen skal forkastes endeligt, afhænger af den holdning, som

¹⁸⁶ – Dom af 10.9.2015 (C-569/13, EU:C:2015:572).

¹⁸⁷ – Jf. i denne retning dom af 10.9.2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572, præmis 57). Jf. ligeledes generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:342, punkt 52 og 53).

¹⁸⁸ – Jf. den appellerede doms præmis 529.

Domstolen indtager ikke alene for så vidt angår disse appelanbringender, men ligeledes for så vidt angår det første appelanbringendes andet led samt det tredje og det fjerde appelanbringende, vil jeg ikke fremsætte noget forslag for så vidt angår sagsomkostningerne i denne sag.

VIII. Forslag til afgørelse

233. I lyset af det ovenstående, og uden at foregribe Domstolens bedømmelse af det første appelanbringendes andet led samt det tredje og det fjerde appelanbringende, foreslår jeg, at Domstolen forkaster appellanternes første appelanbringendes første led samt det andet og det femte appelanbringende.